

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง การศึกษาอัตราความคลาดเคลื่อนของการตรวจสอบดัชนีการทุจริต ในการสอบด้วยแบบทดสอบชนิดหลายตัวเลือก ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดทฤษฎี ตลอดจนเอกสารที่เกี่ยวข้องโดยนำเสนอเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ความเป็นมาและแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการทุจริตการสอบ

ตอนที่ 2 ดัชนีตรวจสอบการทุจริตการสอบในแบบทดสอบชนิดหลายตัวเลือก

ตอนที่ 1 ความเป็นมาและแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการทุจริตการสอบ

ความหมายของการทุจริต

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (2546, หน้า 534) ได้ให้ความหมายของทุจริต หมายถึง ความประพฤติซึ่งถ้าเป็นความประพฤติทางกาย เรียกว่า กายทุจริต ถ้าเป็นประพฤติชั่วทางวาจาเรียกว่า วาจาทุจริต ถ้าเป็นประพฤติชั่วทางใจ เรียกว่า มโนทุจริต โกง เช่น ทุจริตในการสอบ คดโกง ฉ้อโกง เช่น ทุจริตต่อหน้าที่ ไม่ซื่อตรงและซื่อสัตย์

การทุจริต หมายถึง การยึดบังสิ่งที่มีคุณค่าโดยใช้การหลอกลวงหรือการต้มตุ๋นและละเมิดกฎเกณฑ์อย่างไม่ซื่อสัตย์ เช่น บัตรประจำตัวหรือการสอบ (Merriam – Webster's collegiate dictionary, 1993, p. 195)

การทุจริต (Cheating) เป็นการนำเนื้อหาทางด้านวิชาการที่ไม่ได้รับอนุญาตให้ใช้ มาใช้ประโยชน์ในกิจกรรมทางวิชาการ เช่น การนำไปใช้การทำรายงาน นำมาใช้ในการสอบ เป็นต้น (Pavela, 1978 cited in Eric, Nancy, & Shannon, 2003)

การศึกษายบทความเรื่อง An Overview Issue Concerning Cheating on Large – Scale Tests กล่าวว่า การทุจริต หมายถึง การกระทำที่ละเมิดกฎในการสอบ ทำให้เกิดความไม่ยุติธรรมแก่บุคคลหนึ่ง แต่ให้ผลประโยชน์กับอีกบุคคลหนึ่ง หรือเป็นการกระทำที่เกิดขึ้นจากผู้รับ การทดสอบหรือ การดำเนินการสอบที่ขาดการตรวจสอบอย่างระมัดระวัง (Cizek, 2001, p. 4)

การทุจริต (Cheating) หมายถึง การที่ตนเองไม่มีสิทธิใช้สารสนเทศ หรือการให้คำแนะนำที่เกี่ยวกับการศึกษาในการฝึกปฏิบัติทางด้านวิชาการโดยไม่ถูกต้อง วิธีที่ใช้ในการทุจริต ดังเช่น การลอกแบบจากคนอื่น ๆ ระหว่างการสอบ การใช้บันทึกที่เป็นข้อห้ามระหว่างการสอบ ให้นักคนอื่นทำรายงานให้ (The Academic Dishonesty Question, n.d.)

การทุจริต (Cheating) เป็นเจตนาที่จะใช้ประโยชน์ หรือพยายามที่จะใช้ประโยชน์จากเนื้อหาวิชา สารสนเทศที่ตนไม่มีสิทธิ หรือช่วยเหลือการเรียนในการปฏิบัติทางวิชาการใด ๆ ก็ตาม โดยไม่ถูกต้อง (Pavela & McCabe, 1993 cited in Gehring & Pavela, 2004)

การทุจริตการสอบ หมายถึง ความพยายามที่จะได้รับผลประโยชน์ที่เกิดจากความไม่ยุติธรรม หรือ ความพยายามที่จะจัดเตรียมผลประโยชน์ที่เกิดจากความไม่ยุติธรรมไว้ให้เพื่อบุคคลใดบุคคลหนึ่ง (Cheating on test & Exam, n.d.) ยกตัวอย่างการทุจริตการสอบ เช่น

ก่อนสอบ

1. รู้ข้อสอบก่อนสอบหรือได้ข้อมูลเกี่ยวกับข้อสอบที่จะสอบ
2. การโกหกว่าป่วย หรือหาข้ออ้างต่าง ๆ นานาเพื่อหลีกเลี่ยงการสอบ

ระหว่างการสอบ

1. นำอุปกรณ์ที่ไม่ได้อนุญาตให้ใช้เข้ามาในห้องสอบ
2. รู้เนื้อหาข้อสอบจากแหล่งข้อมูลที่ไม่ได้รับอนุญาตให้นำเข้ามา
3. ลอกคำตอบของบุคคลอื่นหรือให้บุคคลอื่นลอกคำตอบของตนเอง
4. แบ่งคำตอบให้เพื่อนหรือปรึกษาเกี่ยวกับข้อสอบกับนักเรียนคนอื่น โดยวิธีต่าง ๆ
5. ยื่นคำตอบทั้งหมดหรือบางส่วนที่ทำเสร็จให้เพื่อน
6. มีบางคนให้คำตอบกับผู้เข้าสอบหรือการได้ยื่นคำตอบจากการคุยกัน
7. ทำข้อสอบ Take – Home กับเพื่อนในขณะที่ครูต้องการให้ทำเอง

หลังการทดสอบ

1. ให้ข้อมูลเกี่ยวกับข้อสอบหรือคำตอบกับเพื่อนนักเรียนคนอื่น
2. ปรับเปลี่ยนคำตอบหรือทำข้อสอบให้ หลังจากมีการประเมินผลไปเรียบร้อยแล้ว
3. ไม่ได้บอกครูเมื่อได้รับคะแนนผิดหรือได้เกรดสูง ทั้งที่จริงต้องได้น้อยกว่านั้น

การทุจริตการสอบ หมายถึง การนำบันทึกข้อความที่ไม่ได้รับอนุญาตมาใช้ในการสอบ การลอกแบบคำตอบจากคนอื่นหรือให้คนอื่นลอกแบบคำตอบระหว่างสอบ การส่งสัญญาณหรือใช้วิธีการใด ๆ ต่อกันเพื่อให้ได้คำตอบระหว่างการสอบ (The Academic Dishonesty Question, 2004)

การทุจริตการสอบ หมายถึง ความพยายามหรือพฤติกรรมที่แสดงให้คนอื่นรู้ว่าตนเอง หรือผู้อื่นที่ตนช่วยเหลือมีความรู้ที่วัดได้จากการสอบ โดยใช้อุบายหรือเล่ห์เหลี่ยมต่าง ๆ (นิสิตปริญาตรัชั้นปีที่ 3 คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547)

สรุปได้ว่า การทุจริตการสอบ (Cheating) หมายถึง ความพยายามที่จะได้รับผลประโยชน์ที่ไม่เป็นธรรมในการสอบ หรือ จัดเตรียมผลประโยชน์นั้นเพื่อบุคคลใดบุคคลหนึ่ง

เป็นการกระทำที่ละเมิดกฎในการสอบ โดยใช้อุบายหรือเล่ห์เหลี่ยมต่าง ๆ เพื่อแสดงให้คนอื่นรู้ว่าตนเองหรือผู้ที่ตนเองช่วยเหลือมีความรู้ที่วัดได้จากการสอบ สามารถแบ่งพฤติกรรมกรรมการทุจริตการสอบได้ 2 ประเภท ได้แก่

1. การทุจริตโดยการให้ข้อมูล หรือการได้รับข้อมูลจากบุคคลอื่น ได้แก่ การลอกแบบคำตอบจากคนอื่น, การให้คนอื่นลอกแบบคำตอบ, การส่งสัญญาณที่เป็นคำตอบ เช่น การใช้สัญญาณมือ การเคาะโต๊ะ การเคาะปากกา การตบเท้าลงบนพื้น การวางตำแหน่งมือ เป็นต้น
2. การทุจริตการสอบโดยอาศัยข้อบกพร่องจากกระบวนการสอบ ได้แก่ การสลับกระดาษคำตอบ การชำเลื่องมองเพื่อนที่นั่งข้าง ๆ

อัตราการศึกษาเกี่ยวกับการทุจริตและการรับรู้การทุจริต (Frequency and Perceptions of Cheating)

งานวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาอัตราการศึกษาเกี่ยวกับการทุจริต ในโรงเรียนระดับประถมศึกษาพบว่า นักเรียนส่วนน้อยที่มีพฤติกรรมทุจริตการสอบ แต่พบว่าในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาและวิทยาลัยเกือบทุกคนที่มีพฤติกรรมทุจริตการสอบ เพียงเพื่อต้องการเกรดที่ดี (Cizek, 1999, p. 9)

วิธีการศึกษาเกี่ยวกับอัตราการศึกษาเกี่ยวกับการทุจริต

1. การสำรวจโดยการถามนักเรียนที่สารภาพว่าเคยทำผิด
2. การสอบถามในหัวข้อที่เกี่ยวกับการทุจริต เป็นคำถามที่กระตุ้นต่อความรู้สึกของผู้ตอบโดยถูกพัฒนามาจากประสบการณ์ของนักวิจัยทางสังคมศาสตร์หรือสอบถามเกี่ยวกับเจตคติที่มีต่อการทุจริตของเพื่อนหรือพฤติกรรมกรรมการทุจริตของเพื่อน
3. การสังเกตการทุจริต
4. การรวบรวมวิธีการในการทุจริตที่อาศัยการวางแผนประสบการณ์ของนักเรียนที่ละเอียดรอบคอบ
5. การคำนวณทางสถิติของคำตอบที่ได้รับจากการสอบของนักเรียน

การทุจริตในยุคแรก

มีการศึกษาเพียงส่วนน้อยในการตรวจสอบการทุจริต โดยมุ่งเน้นไปที่โรงเรียนระดับประถมศึกษา มีการศึกษาเกี่ยวกับการทุจริตที่ได้บันทึกไว้ เกิดการทุจริต 12% ในกลุ่มนักเรียนเกรด 3 (James, 1993) ต่อมามีการทดสอบโดย Houser (1978) ศึกษาในกลุ่มนักเรียนหญิงจำนวน 297 คน และนักเรียนชาย 289 คน ที่เรียนในเกรด 4, 5 และ 6 ในโรงเรียนอยู่นอกเมืองใกล้กับ Los Angeles นักเรียนจะได้รับการทดสอบโดยการอ่านเรื่องราวและตอบคำถาม 7 ข้อ ซึ่งนักเรียน

ที่ต้องการให้ตนเองได้คะแนนก็จะใช้คำตอบที่แนบมากับแบบทดสอบในขณะที่ครูออกไปข้างนอกห้อง โดยที่นักเรียนไม่รู้ว่าความจริงแล้วคำถามทั้ง 7 ข้อ เป็นส่วนหนึ่งของการออกแบบการทดสอบการทุจริตการสอบและไม่มีคำถามข้อใดที่มีคำตอบถูกเพียงข้อเดียว

การรายงานโดย Brandes (1986) จากเอกสารเกี่ยวกับการทุจริตโดยนักเรียนโรงเรียนรัฐบาล ในแคลิฟอร์เนีย Brandes ได้ส่งจดหมายเพื่อสำรวจนักเรียนเกรด 6 ในโรงเรียนระดับประถมศึกษา รัฐแคลิฟอร์เนียจำนวน 45 โรงเรียน คำตอบที่ได้รับกลับคืนจากนักเรียนจำนวน 1,037 คน และครู คิดเป็น 77% พบว่า 38.6% ของนักเรียนระดับประถมศึกษา มีการลอกคำตอบอย่างน้อยหนึ่งครั้งในระหว่างการทดสอบ นักเรียน 15% รายงานว่าทำเป็นบางครั้ง ซึ่งมีเพียง 10% ที่สารภาพว่าได้ทำความผิดบางครั้งหรือบ่อยครั้งที่ใช้การจดใส่กระดาษเพื่อทุจริตการสอบ นักเรียน 72% บอกว่าไม่เคยกระทำความผิดเลย นักเรียนบางกลุ่มมีความพยายามที่จะได้คำตอบมาก่อนการทดสอบ จากการสำรวจนักเรียนในระดับประถมศึกษาพบว่า น้อยกว่า 1% นักเรียนรายงานว่าทำทุกครั้งและเพียง 10.5% บอกว่าได้รับคำตอบเพียงหนึ่งหรือสองครั้งเท่านั้น

การศึกษาโดย Evans and Craig (1990 a) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการรับรู้การเกิดการทุจริตของนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลจำนวน 158 คนในเกรด 7 และ 8 Evans and Craig พบว่า 63.5% ของกลุ่มนี้รับรู้ว่าการทุจริตเป็นปัญหาที่สำคัญในโรงเรียน มากกว่า 65% ของนักเรียนเห็นด้วยหรือเห็นด้วยอย่างมากกับความคิดเห็นที่ว่า นักเรียนในชั้นเรียนจะรู้เมื่อเริ่มมีการทุจริต

Feldman and Feldman (1967) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความถี่ของการทุจริตที่ไม่ได้วางแผนในโรงเรียนระดับประถมศึกษา ในการทดลองกับนักเรียนเกรด 7 ได้ให้นักเรียนให้คะแนนตนเองโดยการตรวจคำตอบจากบนกระดานดำ โดยที่นักเรียนไม่รู้ว่าครูได้ตรวจให้คะแนนก่อนหน้านี้แล้ว ในระหว่างที่ให้คะแนนตนเองนั้น ครูจะออกจากห้องทันที การทุจริตนั้นจะพบได้จากการที่นักเรียนเปลี่ยนคำตอบขณะครูออกจากห้อง ผลจากการสำรวจพบว่า นักเรียน 81 คน มี 23 เหตุการณ์ที่เกี่ยวกับการทุจริตที่บันทึกได้ เกือบ 30% ของนักเรียนทั้งหมด

การศึกษาโดย Schab (1969 cited in Bushway & Nash, 1977) ได้ถามกับนักเรียนเมื่อพวกเขาเริ่มทุจริต ผู้หญิงเกือบ 24% และผู้ชายเกือบ 20% รายงานว่าได้เริ่มทุจริตครั้งแรกเมื่ออยู่เกรด 1 ผู้หญิง 30% และผู้ชาย 24% รายงานว่าเริ่มต้นทุจริตเมื่อเรียนอยู่เกรด 7 หรือ เกรด 8

จากการศึกษาการทุจริตในโรงเรียนยุคแรกนั้นมีความสอดคล้องกันอย่างมีเหตุผล พวกเขาเปิดเผยว่า ประมาณ 1 ใน 3 ของนักเรียนระดับประถมศึกษาได้ทุจริตและนักเรียนเชื่อว่าการทุจริตเกิดขึ้นบ่อยมาก

การทุจริตในโรงเรียนมัธยมศึกษา

งานวิจัยเกี่ยวกับการทุจริตในระดับมัธยมศึกษามีมากมายพบว่าการทุจริตในระดับมัธยมศึกษามีเปอร์เซ็นต์การทุจริตอยู่ในระดับสูง จากการสำรวจทางโทรศัพท์ โดยสุ่มตัวอย่างนักเรียนมากกว่า 1,300 คน ได้ถามถึงความรุนแรงของการทุจริตการสอบ และการทุจริตจากงานที่ได้รับมอบหมาย 68% เปิดเผยว่าเป็นปัญหามากและบางแห่งถือว่าเป็นเรื่องสำคัญ (Johnson & Farkas, 1997, p. 42)

McLaughlin & Ross (1989) ได้สำรวจนักเรียนจากโรงเรียนรัฐบาล 130 แห่ง ใน Tennessee ซึ่งนักวิจัยได้สอบถามนักเรียนเกี่ยวกับพฤติกรรมและการกระทำที่แสดงถึงการทุจริต นักเรียนส่วนมากรับรู้และตระหนักถึงความไม่เหมาะสมของการกระทำดังกล่าว 99% นักเรียนรับรู้ว่าการทุจริตเกิดขึ้นในการสอบ 95% มีการเตรียมการให้หรือรับสัญญาณต่าง ๆ ในระหว่างการสอบ เพื่อทุจริตการสอบ 92% บอกว่าการคุ้ยเขี่ยข้อสอบระหว่างการสอบเป็นการกระทำที่ผิด มีเพียง 30% บอกว่ามีการลอกคำตอบอย่างไม่เหมาะสมโดยจดไว้บนกระดานเพื่อทุจริต 29% เห็นว่ามีการเตรียมการสอบ โดยใช้ข้อสอบเดิม (ซึ่งมีนักเรียนบางคนเท่านั้นที่มีข้อสอบเดิม) ก็ถือว่าเป็นการทุจริต

McLaughlin & Ross (1989) ได้สอบถามนักเรียนถึงการประเมินความร้ายแรงของพฤติกรรมทุจริตโดยใช้มาตรวัดจาก 0 (ไม่ร้ายแรง) ถึง 5 (ร้ายแรงมาก) ค่าเฉลี่ยของความร้ายแรงจากพฤติกรรมทั้งหมดอยู่ในช่วง 1.6 ถึง 3.6

Brandes (1986) ได้รวบรวมข้อมูลจากนักเรียนเกรด 6 และมีการรายงานก่อนเช่นเดียวกับการศึกษาการทุจริตในโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาลในรัฐแคลิฟอร์เนียจำนวน 2,265 คน (นักเรียนปีสุดท้าย 16.9% นักเรียนชั้นปีที่สาม 76.3% นักเรียนชั้นปีที่สอง 6.7%) การศึกษานี้ได้ถามนักเรียนเกี่ยวกับความถี่ของพฤติกรรมต่าง ๆ และความถี่ของคำตอบ ไม่เคย ครั้งเดียว สองหรือสามครั้ง และทุกครั้ง ผลแสดงให้เห็นว่า 73.5% นักเรียนรายงานว่ามีการลอกคำตอบใส่ในกระดาษอย่างน้อยที่สุดหนึ่งครั้ง 75% ลอกคำตอบจากเพื่อนคนอื่น และ 96.7% รายงานว่าเห็นเพื่อนทุจริต จากการรายงานพบว่าการส่งสัญญาณในการรับคำตอบระหว่างสอบ (37.5%) มีเปอร์เซ็นต์น้อยกว่าการรู้คำตอบก่อนสอบ (41.5%) เมื่อมีการสอบถามเพื่อนนักเรียนในชั้นเรียนเกี่ยวกับคนที่มีพฤติกรรมทุจริต พบว่า 75.3% บอกว่าไม่สนใจ 21.6% คิดว่า มีความรู้สึกไม่ชอบเล็กน้อย และมีเพียง 3.2% คิดว่าเป็นเรื่องที่ไม่ชอบมาก ๆ

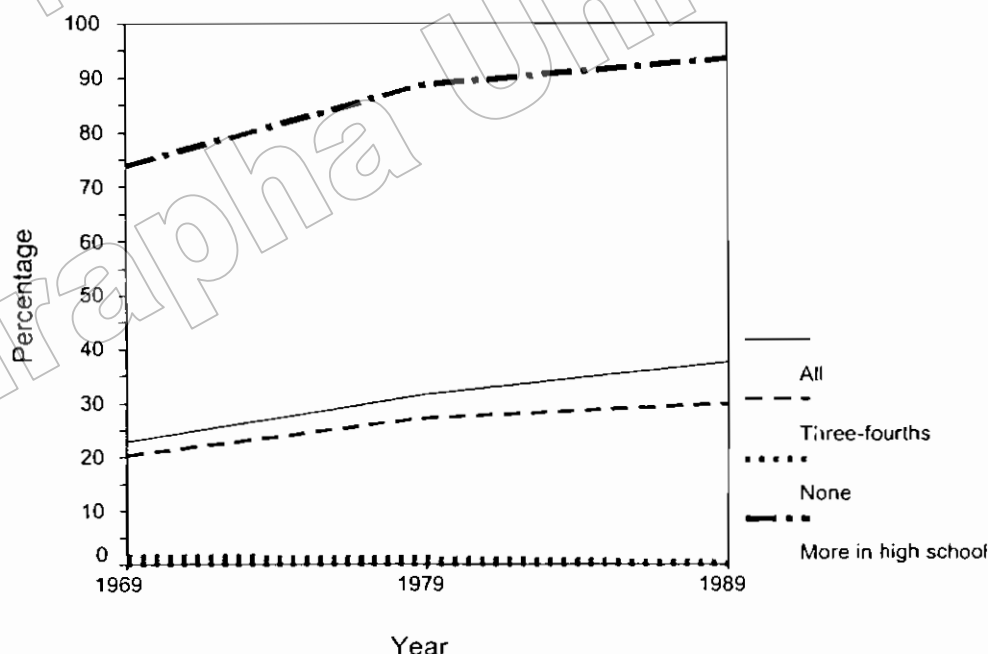
มีการศึกษาอีกมากมาย ของ Evans and Craig (1990 a, 1990 b) และ Feldman and Feldman (1967) ที่ ได้กล่าวถึงที่มีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างจากนักเรียนระดับมัธยมศึกษา Evans and Craig ได้สร้างแบบสอบถามจำนวน 120 ข้อ เพื่อสอบถามนักเรียนชั้นปีสุดท้ายในโรงเรียน

มัธยมศึกษาจำนวน 305 คน และ 1,405 คน ได้ศึกษาในกลุ่มตัวอย่างเล็ก ๆ พบว่า 77.3% จากนักเรียนของกลุ่มที่ยอมเปิดเผย รับรู้ว่าการทุจริตกำลังจะกลายเป็นปัญหาที่สำคัญในโรงเรียน 88% ยอมรับว่านักเรียนในชั้นเรียนรับรู้ว่ามีอะไรจะมีการทุจริตเกิดขึ้น ซึ่งผลดังกล่าวได้สอดคล้องกับการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างขนาดใหญ่เช่นกัน

Feldman and Feldman (1967) ได้ทำการทดลอง โดยอนุญาตให้นักเรียนตรวจให้คะแนนจากข้อสอบของตนเอง (ได้ทำการตรวจให้คะแนนไปก่อนหน้านี้แล้ว) จากเฉลยที่เขียนไว้บนกระดานดำ โดยได้ศึกษาจากนักเรียนชั้นปีสุดท้ายเกรด 12 จำนวน 73 คน พบว่า 33 คน มีการทุจริต (45.2%) เพิ่มขึ้นจากสถิติเดิมซึ่งเป็นนักเรียนเกรด 6 ถึง 28.4%

การศึกษาหนึ่งที่ได้อำนาจงาน โดย Schab (1991) ผู้ซึ่งได้สังเคราะห์งานจากผลการสำรวจนักเรียนในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาในช่วงระยะเวลา 30 ปี 1969, 1979 และ 1989 การสำรวจในปี 1969 สำรวจโดยดำเนินการกับนักเรียน 1,629 คน ปี 1979 สำรวจจากนักเรียนจำนวน 1,100 คนและปี 1989 สำรวจจากนักเรียนจำนวน 1,291 คนแสดงการเพิ่มขึ้นของการรับรู้การทุจริต

ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 การรับรู้การทุจริตของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา

จากภาพที่ 1 พบว่าประมาณ 3 ใน 4 ของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาผู้สีกละอายต่อการทุจริต ซึ่งมี เปอร์เซ็นต์การรับรู้เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ (Schab, 1991, p. 840) เริ่มต้นที่ 20.3% ในปี 1969 และเพิ่มขึ้นเป็น 27.2% ในปี 1979 และ 29.9% ในปี 1989 เช่นเดียวกับเปอร์เซ็นต์ของนักเรียนที่รายงานว่า นักเรียนทั้งหมดได้ทุจริตเป็นบางครั้ง ในทางตรงข้ามมีเพียงไม่กี่เปอร์เซ็นต์ของนักเรียนกล่าวว่า ไม่เชื่อว่าจะมีการทุจริตเกิดขึ้นในโรงเรียน เมื่อได้สอบถามโดยการเปรียบเทียบจากประสบการณ์ในโรงเรียนระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษาและระดับวิทยาลัย นักเรียนจำนวนมากคิดว่ามีการทุจริตเกิดขึ้นมากในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา

ข้อมูลการทุจริตในระดับมัธยมศึกษาได้ถูกรวบรวมขึ้นในวงกว้าง โดย Davis, Grover, Becker, and McGregor (1992) ได้สอบถามนักเรียนมากกว่า 6,000 คน จากหลายวิทยาลัยจากข้อคำถามที่ว่า ถ้าพวกเขาทุจริตในระดับมัธยมศึกษาหรือวิทยาลัยและเชื่อว่าการทุจริตนั้นเป็นสิ่งที่ผิดหรือไม่ อัตราของรายงานดังกล่าวขยายจาก 51% เมื่อสอบถามกับผู้หญิงในมหาวิทยาลัยในรัฐเล็ก ๆ เพิ่มขึ้นถึง 83% เมื่อสอบถามกับผู้ชายในมหาวิทยาลัยในรัฐที่ใหญ่ขึ้น เมื่อมีการสอบถามจากทุกรัฐ นักเรียนได้กล่าวว่าการทุจริตเป็นสิ่งที่ผิดและไม่มีทางทำอย่างแน่นอน มีประมาณ 90% อย่างไรก็ตาม 76% ของนักเรียนทั้งหมด ยอมรับว่าได้ทุจริต 80% ของนักเรียนที่ยอมรับว่าทุจริต โดยบอกว่าจะลอกจากนักเรียนคนอื่นโดยใช้การจดใส่กระด้ายแผ่นเล็ก ๆ ในระหว่างการสอบจากการศึกษาโดย Davis and Ludvigson (1995) จากกลุ่มตัวอย่าง 71 คนซึ่งเป็นนักเรียนในวิทยาลัยจาก 11 รัฐ (N = 2,153) ได้สอบถามเกี่ยวกับการทุจริตในโรงเรียนมัธยมศึกษา มากกว่า 70% บอกว่ามีการทุจริตจริง มากกว่า 80% ยอมรับว่ามีการทุจริตในโรงเรียนมัธยมศึกษาซึ่งเป็นการทุจริตหากมีโอกาส การศึกษาอื่น ๆ จากนักเรียนในวิทยาลัย ซึ่งได้สอบถามเกี่ยวกับการทุจริตในระดับมัธยมศึกษาพบว่า มีเพียง 15.5% ของนักเรียนทั้งหมดบอกว่า ไม่เคยทุจริตเลย (Baird, 1980)

ข้อมูลระดับชาติเกี่ยวกับการทุจริตในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา พบในรายงานประจำปีโดย Who's Who Among American High School Student แหล่งข้อมูลนี้มีความน่าสนใจเพราะว่าเป็นการสำรวจประจำปีขององค์กร ซึ่งมีผู้ตอบแบบสอบถามราว ๆ 3,000 คน จากผู้ที่มีผลการเรียนสูง ได้เกรดเฉลี่ย A – B , อายุ 16-18 ปี ในปี 1995 มีการรายงานสรุปข้อมูลที่รวบรวมไว้ถึง 25 ปี ในปี 1983 มีการสอบถามนักเรียนเป็นครั้งแรกเกี่ยวกับการทุจริตในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา พบว่า 70% บอกว่าได้ทุจริต รวมถึงในปี 1993 และในปี 1994 ด้วย ซึ่งตัวเลขเพิ่มขึ้นถึง 78% (Who's Who Among American High School Students, 1995) การสำรวจในปี 1993 และ 1994 ได้ถามนักเรียนเพื่อประมาณอัตราการเกิดการทุจริตที่เกิดขึ้นในโรงเรียนและเกิดขึ้นในระหว่างการสอบ คำถามบางคำถามจะนำไปสอบถามได้แจกตามกลุ่มที่สนใจ ประกอบไปด้วย เพศ ประเภทของโรงเรียน และประเภทของชุมชน ซึ่งสรุปได้ดังตารางที่ 1 และ 2 ซึ่งจากการทดสอบทางสถิติไม่มี

ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม ในปี 1993 และ 1994 ได้เปิดเผยว่าพฤติกรรมกาทุจริตการสอบ เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในทุกกลุ่ม

ตารางที่ 1 ร้อยละของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ที่ตอบว่า “ใช่” จากคำถาม “คุณเคยทุจริตการสอบหรือไม่”

ปี	เพศ		ประเภทโรงเรียน			ประเภทชุมชน		
	ชาย	หญิง	รัฐบาล	เอกชน	ศาสนา	ในเมือง	นอกเมือง	ชนบท
1993	41.5	39.8	41.2	34.9	41.9	39.1	43.9	38.0
1994	42.2	44.5	44.4	36.0	51.7	45.6	46.2	41.9

ตารางที่ 2 เปอร์เซนต์การตอบว่า “ไม่เคยเกิดขึ้น,” “ไม่ค่อยบ่อย,” “พอสมควร,” และ “เกือบทุกคนที่ทุจริต” จากคำถาม “การทุจริตเกิดขึ้นในโรงเรียนของคุณมากน้อยเพียงใด”

ปี ค.ศ.	ไม่เคยเกิดขึ้น	ไม่ค่อยบ่อย	พอสมควร	เกือบทุกคนที่ทุจริต
1993	0.5	18.8	70.0	10.1
1994	0.2	10.3	54.8	34.2

จากการสำรวจของ The Who's Who Among American High School ผลการสำรวจสามารถมองได้สองแง่ หากมองได้ด้านบวก ผลการสำรวจจากปี 1997 ปรากฏว่า นักเรียน 76% บอกว่าได้ทำการทุจริต ซึ่งเป็นสิ่งที่แสดงถึงแนวโน้มในการทุจริตมีมากขึ้น (แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีการยอมรับมากขึ้น) ทำให้ผลการสำรวจมีความคงที่ อย่างไรก็ตามตัวเลขดังกล่าวเป็นสิ่งที่เตือนให้เห็นถึงว่าควรมีการป้องกัน เช่นเดียวกันกับในด้านลบ พบว่า เปอร์เซนต์ของนักเรียนที่บอกว่า “เกือบทุกคนที่ทุจริต” จากคำถามที่ว่า “การทุจริตเกิดขึ้นในโรงเรียนของคุณมากน้อยเพียงใด” สูงถึง 34.2% ในปี 1994 จาก 10.1% ในปี 1993 ซึ่งในปี 1994 นั้น ได้มีการสอบถามนักเรียนเป็นครั้งแรกในคำถามที่ออกแบบเพื่อตรวจสอบว่าทำไมจึงมีการทุจริต 66% บอกว่า “การทุจริตนั้นไม่ใช่เรื่องที่สำคัญ” และจากรายงานกล่าวว่า “เด็กทุกวันนี้จะเลียนแบบพฤติกรรมของผู้ใหญ่ที่อยู่

รอบ ๆ ตัว” และจากการสำรวจระดับชาติในประเทศสหรัฐอเมริกาพบว่า นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายทุจริตการสอบ และทุจริตถึง 74% (Finn, 2004)

การทุจริตในวิทยาลัย

อัตราการเกิดการทุจริตในวิทยาลัย ปี ค.ศ.1940-1960 ข้อมูลจากการศึกษาการทุจริตในวิทยาลัยแสดงให้เห็นว่า มีเพียงไม่กี่เปอร์เซ็นต์ที่นักเรียนยอมรับว่ามีการทุจริตเกิดขึ้น ซึ่งน้อยกว่าในปัจจุบัน และการศึกษาเกี่ยวกับการทุจริต Drake (1941) ได้เปิดเผยว่ามีการทุจริตเกิดขึ้นในกลุ่มของนักเรียนที่เรียนในวิทยาลัย 23% Drake ได้ศึกษากับนักเรียน 126 คน จากนักเรียนหญิงที่เรียนในวิทยาลัย สัปดาห์ละ 1 ครั้ง เป็นเวลา 6 สัปดาห์โดยไม่ได้รับวิชาที่สอบ โดยใช้วิธีการตรวจให้คะแนนก่อนแล้วจึงให้นักเรียนตรวจให้เกรดตัวเอง พบว่า มีนักเรียน 7 คน ทุจริต 4 ครั้ง 1 คนทุจริต 5 ครั้ง และ 1 คน ทุจริตทุกครั้ง ซึ่งคิดเป็น 23% นับว่าเป็นอัตราที่ เมื่อเทียบกับในปี ค.ศ.1950 และปี ค.ศ.1960 โดยอัตราการทุจริตเพิ่มขึ้นเป็น 38% และ 49% ตามลำดับ (Goldsen, 1960)

การศึกษาเกี่ยวกับการทุจริตเกิดขึ้นในปี ค.ศ.1960 โดย Hetherington and Feldman (1964, p. 212) ได้ศึกษาสิ่งที่พวกเขาเรียกว่า “โอกาสในการทุจริตของแต่ละบุคคล” และ “แผนการทุจริตของแต่ละบุคคล” ใน 78 วิทยาลัย นักเรียน (ชาย 39 คน และหญิง 39 คน) จากชั้นเรียนจิตวิทยาเด็กจำนวน 2 ชั้นเรียน งานวิจัยดังกล่าวได้ออกแบบให้เกี่ยวข้องกับ 3 สถานการณ์

สถานการณ์แรกผู้วิจัยได้ให้นักเรียน 5 คน ที่ไม่ได้ลงทะเบียนเรียนในวิชาดังกล่าวเป็นผู้ช่วยวิจัย เข้าไปรวมกลุ่มกับนักเรียนคนอื่นแต่ทำหน้าที่คอยสอดส่องดูแล อย่างไรก็ตามหลักสำคัญคือ การสังเกตและบันทึกลักษณะของการทุจริตในช่วงแรก ถึง 1 ชั่วโมงของการสอบในทุก ๆ จุดของห้อง ผู้สังเกตได้บันทึกกรณีการลอกคำตอบทั้งหมด มีการใช้บันทึกย่อการอนุญาตให้คนอื่นลอกคำตอบ

สถานการณ์ที่สอง เกี่ยวข้องกับการบริหารการสอบแบบความเรียงจำนวน 2 ข้อ โดยเลือกทำจาก 5 คำถาม นักเรียนทำข้อสอบลงในสมุด Blue Book เป็นสมุดเล่มเล็ก ปกสีฟ้าที่สามารถพกพาใส่กระเป๋าได้และออกแบบไว้เพื่อทำแบบทดสอบแบบความเรียง ซึ่งบางคนจะเตรียมคำตอบใส่สมุด Blue Book ก่อนจะสอบ

สถานการณ์ที่สาม เกี่ยวข้องกับการสอบปากเปล่า ซึ่งนักเรียนจะถูกถามจากอาจารย์ หลังจากการถามคำถามซึ่งยาก สิ่งที่ไม่คาดคิดเกิดขึ้นอาจารย์เดินออกไปนอกห้องแล้วทิ้งหนังสือไว้บนโต๊ะ ซึ่งมีหนังสืออีกหลายเล่มวางอยู่ด้วย การทุจริตสามารถเกิดขึ้นได้ถ้าตำแหน่งของหนังสือเปลี่ยนไป

ผลจากการศึกษาของ Hetherington and Feldman (1964) เผยว่าเหตุการณ์ในการทุจริตอาจจะเพิ่มขึ้นในปี 1960 จากทั้งสามสถานการณ์ นักเรียน 46 คน จาก 78 คน (59%) ได้ทุจริตเพราะเป็นสิ่งที่คนอื่นทำกัน

ในระหว่างปี ค.ศ.1940-1960 การศึกษาการทุจริตในวิทยาลัยได้ถูกพัฒนาขึ้นจากการสำรวจ ไปสู่การทดลอง มีรูปแบบการเพิ่มขึ้นของการทุจริตที่ยังไม่เข้าใจหรือยังมองเห็นไม่ชัดเจน ได้ชัดเจนขึ้น ในช่วงนี้การยอมรับหรือการสังเกตการทุจริตมีมากขึ้นเหมือนกับจะเป็นที่นิยม ในปี 1960 การศึกษาเกี่ยวกับการทุจริตในวิทยาลัยเริ่มต้นมุ่งประเด็นไปยังการทำนายลักษณะนิสัยในการทุจริตและสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป

อัตราการเกิดการทุจริตในวิทยาลัย ปี ค.ศ.1970-1999 เริ่มต้นที่ปี 1970 มีการยอมรับการเกิดการทุจริต และอัตราการเกิดการทุจริตเพิ่มขึ้น มีการศึกษาจำนวนมากที่พยายามศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมดังกล่าว การศึกษาได้กำหนดเหตุการณ์ต่าง ๆ โดยได้ออกแบบงานวิจัย 3 ประเภท การสำรวจโดยตนเอง การศึกษาจากแนวโน้ม และการทดลอง ดังผลการศึกษาที่สำคัญตั้งแต่ปี 1970-1999 ซึ่งแสดงให้เห็นในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 การทุจริตในวิทยาลัย ปี ค.ศ.1970-1999

ผู้อ้างอิง	N	กลุ่มที่ศึกษา	การออกแบบ	การศึกษา
Sherrill, Salisbury, Horowitz, and Friedman (1971)	193	นักศึกษาปริญญาตรี ในมหาวิทยาลัยในรัฐขนาดใหญ่	การทดลอง	ใช้วิธีการทดสอบโดยใช้กระบวนการให้เกรดตนเอง ทดลองมากกว่า 1 ภาคการศึกษา Sherrill และคณะพบว่า 66% ของนักเรียนทุจริตอย่างน้อยที่สุดหนึ่งครั้ง ในการทดสอบ 3 ครั้ง 32% ทุจริตได้ทุกขณะหากมีโอกาส
Smith, Ryan, and Diggins (1972)	112	วิทยาลัย 2 แห่งในเมือง	การสำรวจ ด้วยตนเอง	91% บอกว่าพวกเขาได้ทุจริตขณะเรียนอยู่ในวิทยาลัย 70% เป็นผู้ขายและ 63% เป็นผู้หญิงและได้บอกว่าทุจริตอย่างน้อยหนึ่งครั้งในสองเทอมสุดท้าย ผู้ชายมีการทุจริตโดยเฉลี่ย 25.5% (SD = 26) จากรายวิชาที่เรียน ผู้หญิงยอมรับว่าได้ทุจริต 17.6% จากรายวิชาที่เรียน
Houston (1976)	323	นักเรียนสาขาจิตวิทยา 1 ชั้นเรียน	การทดสอบทางสถิติ	นักเรียนที่นั่งใกล้กับนักเรียนที่นั่งข้างกัน มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในการทำข้อสอบข้อนั้นผิด Houston ประมาณว่า ข้อสอบที่ทำผิดประมาณ 2-15 คำตอบ น่าจะเกิดขึ้นจากที่นักเรียนแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลง

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ผู้อ้างอิง	N	กลุ่มที่ศึกษา	การออกแบบ	การศึกษา
Baird (1980)	200	เพศชาย 87 คน เพศหญิง 113 คน	การสำรวจ ด้วยตนเอง	75.5% ยอมรับว่าได้รับการทุจริตในวิทยาลัย 43.0% ยอมรับว่ามีการทุจริตหนึ่งครั้งหรือมากกว่านั้นในรายวิชาที่เรียนในปัจจุบัน การทุจริตจากการตอบคำถามหรือการทดสอบย่อยเกิดขึ้นมากกว่า (42.5% และ 58.5% ตามลำดับ) การทุจริตในการสอบกลางภาคเรียนหรือปลายภาคเรียน (28.5% และ 27.5% ตามลำดับ)
Singhal (1982)	364	นักเรียนสาขาวิชาการเกษตร เทคโนโลยี และ วิศวกรรมศาสตร์	การสำรวจ ด้วยตนเอง	56% ยอมรับว่ามีการทุจริตเกิดขึ้น 2% บอกว่า ทำกันเป็นประจำ รูปแบบการทุจริตที่มีมากที่สุดคือการจดในกระดาษแผ่นเล็ก ๆ (24%) รูปแบบที่นิยมมากที่สุดคือการลอกการบ้านและการลอกกระดาษงาน
Stern and Havlicek (1986)	314	มหาวิทยาลัย Midwestern	การสำรวจ ด้วยตนเอง	82% ยอมรับว่าได้ประพฤติดังกล่าวในชั้นวิชาการ

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ผู้อ้างอิง	N	กลุ่มที่ศึกษา	การออกแบบ	การศึกษา
Haines, Diekhoff, LaBeff, and Clark (1986)	380	นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยในรัฐเล็กๆ	การสำรวจ ด้วยตนเอง	54.1% ยอมรับว่าได้ทุจริตในปีการศึกษาปัจจุบัน
Davis, Grover, Becker, and McGregor (1992)	6,000	วิทยาลัย 35 แห่ง	การสำรวจ ด้วยตนเอง	มีการยอมรับว่าเกิดการทุจริตจากกลุ่มตัวอย่างของ ในวิทยาลัยศิลปะ พบค่าต่ำสุดเป็นกลุ่มผู้หญิงที่ได้รายงาน ว่ามีการทุจริต 9% และพบค่าสูงสุดในมหาวิทยาลัยของ ภูมิภาค
Jendrek (1992)	776	นักศึกษาระดับปริญญาตรีใน มหาวิทยาลัยขนาดกลาง	การสำรวจ ด้วยตนเอง	74% ได้ระบุว่าเป็นผู้เห็นพฤติกรรมทุจริตในระหว่าง การสอบ 47% บอกว่า พวกเขาถูกเฝ้าดูระหว่างการสอบ 2-5 ครั้ง นักเรียนที่เรียนอยู่ในวิทยาลัยมากกว่ามักจะถูก สังเกตเฝ้าดูพฤติกรรมทุจริตมากกว่านักเรียนที่เข้าเรียน ไม่นาน (นักศึกษารุ่นปี 1 61.9% นักศึกษารุ่นปี 2 75.6% นักศึกษารุ่นปี 3 80.9% และนักศึกษารุ่นปี 4 82.8%)

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ผู้อ้างอิง	N	กลุ่มที่ศึกษา	การออกแบบ	การศึกษา
Greene and Saxe (1992)	87	นักศึกษาระดับปริญญาตรี	การสำรวจ ด้วยตนเอง	อัตราการยอมรับการทุจริตของตัวเอง (81%) มีน้อยกว่าอัตราการรับรู้การทุจริตโดยคนอื่น (99%)
Kerkvliet (1994)	443	นักเรียนที่เรียนด้านเศรษฐศาสตร์ ในมหาวิทยาลัยขนาดใหญ่ 2 มหาวิทยาลัย	RRT	42% ยอมรับว่าได้ทุจริตในการสอบอย่างน้อย 1 ครั้ง
Graham, Monday, O'Brien, and Steffen (1994)	48	วิทยาลัยภาคตะวันตกและวิทยาลัย ศาสนาคาทอลิกเอกชน	การสำรวจ ด้วยตนเอง	ยอมรับว่ามี การทุจริตคิดเป็นอัตรา 89.9% โดยเฉพาะพฤติกรรม ที่ให้ส่งคำตอบให้เกิน (46.2%) การยอมให้นักเรียนคัดลอก ข้อสอบ (23.5%) และการลอกคำตอบระหว่าง การสอบ (26.0%)
Davis and Ludvigson (1995)	2,153 ชั้นปีที่ 3 และ ชั้นปีที่ 4	นักศึกษาชั้นปีที่ 3 และ นักศึกษา ชั้นปีที่ 4	การสำรวจ ด้วยตนเอง	ผลที่ตามมาจากการศึกษา จาก Davis และคณะ (1992) อยู่ระหว่าง 42% และ 64% ของผู้ตอบคำถามจากหลากหลาย สถาบันได้รายงานว่ามีการทุจริตเกิดขึ้นในวิทยาลัย

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ผู้อ้างอิง	N	กลุ่มที่ศึกษา	การออกแบบ	การศึกษา
Spiller and Crown (1995)	24	การศึกษาค้นคว้า	การศึกษา แนวใหม่	การศึกษาที่ได้ตีพิมพ์ระหว่างปี 1927 และ 1986 แสดงให้เห็นการเปลี่ยนแปลงอย่างมากมาย ทั้งด้านอัตราการเกิดการทุจริต จาก 8% เพิ่มขึ้น 81% โดยเฉลี่ย 40% Spiller and Crown ได้สรุปว่า อัตราการเกิดการทุจริตไม่ได้เกี่ยวข้องกับปีการศึกษา (นักศึกษารุ่นปี 1 61.9% นักศึกษารุ่นปี 2 75.6% นักศึกษารุ่นปี 3 80.9% และนักศึกษารุ่นปี 4 82.8%)
Hollinger and Lanza – Kaduce (1996)	1,672	มหาวิทยาลัยแห่ง ภาคตะวันออกเฉียงใต้	การสำรวจ ด้วยตนเอง	68.1% ได้ยอมรับว่า มีการทุจริตอย่างน้อยที่สุดหนึ่งครั้งในแต่ละเทอม 26.3% ยอมรับว่า ได้ลอกคำตอบจากนักเรียนคนอื่นระหว่าง การสอบ 22.1% ยอมให้นักเรียนคนอื่นลอกคำตอบของตน 10.4% ใช้วิธีการคัดลอกคำตอบลงในกระดาษแผ่นเล็ก 52% มีการเตรียมแผนการลอกคำตอบในการทดสอบไว้ล่วงหน้า
Mixon and Mixon (1996)	157	นักเรียนที่เรียน ด้านธุรกิจ	การสำรวจ ด้วยตนเอง	62% รายงานว่าพบการทุจริตในการสอบวิทยาลัย 37% ยอมรับว่า ได้ทุจริต 25% บอกว่าพวกเขารู้ว่ามีใครบ้างที่ทุจริตเป็นประจำ

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ผู้อ้างอิง	N	กลุ่มที่ศึกษา	การออกแบบ	การศึกษา
Diekhoff et al. (1996)	474	นักเรียนชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาสังคมวิทยาและ จิตวิทยา	การสำรวจ ด้วยตนเอง	Diekhoff และคณะ ได้ดำเนินการสำรวจเช่นเดียวกับ Haines และคณะ (1986) ในสถานการณ์ที่คล้ายกัน 61.2% ของนักเรียนกล่าวว่าพวกเขาได้ทำการทุจริต และทุจริตเพิ่มขึ้นประมาณ 13% ตั้งแต่ปี 1986 การลอกคำตอบจากข้อสอบนักเรียนคนอื่นเป็นวิธีการทุจริตที่นิยมมากที่สุด (25.5%) การอนุญาตให้ผู้อื่นลอกคำตอบ (16.5%) การทุจริตโดยดูจากเอกสารต่าง ๆ (13.5%) และการจโมยแบบทดสอบเพื่อนำไปศึกษา (4.6%)

ตารางที่ 3 แสดงให้เห็นถึงเปอร์เซ็นต์ของนักเรียนที่ยอมรับการทุจริตในวิทยาลัยที่มากขึ้น อย่างไรก็ตาม สิ่งหนึ่งที่เป็นข้อบกพร่องที่มีมากเกินไปในการสำรวจการทุจริตก็คือ นักเรียนที่ทุจริตจะใช้วิธีการถามเป็นส่วนใหญ่ มีเพียงส่วนน้อยที่รู้่านักเรียนทำการทุจริตบ่อยครั้งเท่าใด ส่วนน้อยจะรู้ว่าเกิดการทุจริตเกิดขึ้นมากน้อยเพียงใด Baird (1980) ได้ถามนักเรียนถึงการมีส่วนร่วมในการทุจริตของนักเรียนจากรูปแบบการทุจริตต่าง ๆ โดยใช้มาตรวัด 3 ช่วง (1 = ไม่เคยเลย, 2 = เป็นบางครั้ง, 3 = บ่อยครั้ง) Baird พบว่า วิธีการที่ใช้มากที่สุด คือ การรับข้อมูลต่าง ๆ ในข้อสอบจากเพื่อนนักเรียนคนอื่น ($M = 2.69$) การอนุญาตให้ผู้อื่นคัดลอกงานของตน ($M = 2.66$) และการลอกงานของผู้อื่น ($M = 2.12$)

อย่างไรก็ตามหากพิจารณาจากประเภทของพฤติกรรมกรรมการทุจริต Stern and Havlicek (1986) ได้รวบรวมพฤติกรรมกรรมการทุจริตจากการสำรวจในมหาวิทยาลัยแห่งภาคตะวันออกเฉียงใต้ ในปี 1983 และ 1984 โดยใช้ข้อคำถาม 52 คำถาม

Meade (1992) ได้สำรวจนักศึกษา 6,000 คน จาก 31 มหาวิทยาลัย พบว่านักศึกษาที่เรียนด้านธุรกิจได้รายงานว่ามีเปอร์เซ็นต์การทุจริตสูงสุด (87%) สาขาวิชาวิศวกรรม (74%) สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ (67%) และสาขาวิชามนุษยศาสตร์ (63%) นอกจากนี้ Bowers (1964) ได้ทำการสำรวจจากนักเรียนในวิทยาลัย 5,280 คน และ จัดอันดับอัตรากรรมการทุจริตพบการทุจริตในสาขาวิชาต่าง ๆ ดังนี้ สาขาวิชาธุรกิจ (52%) สาขาวิชาศิลปะ (50%) สาขาวิชาประวัติศาสตร์ (43%) สาขาวิชามนุษยศาสตร์ (39%) และ ด้านภาษาศาสตร์ (37%) Mixon and Mixon (1996) ศึกษาจากนักเรียนที่เรียนด้านธุรกิจ 157 คน พบว่า มีเพียง 37% ที่รายงานว่าได้ทุจริตในการสอบในวิทยาลัย

Kerkliet and Sigmund (1999) ศึกษาวิธีการในการควบคุมการลอกข้อสอบของนักศึกษาที่ลงทะเบียนวิชาหลักการเศรษฐศาสตร์จำนวน 597 คน ใน 12 ชั้นเรียนของมหาวิทยาลัย 2 แห่ง ผู้วิจัยได้รับแบบสอบถามคืน 551 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 91.9 ผลการวิจัยสรุปได้ว่า เกรดเฉลี่ยและระดับชั้นปีของผู้ตอบแบบสอบถามเป็นปัจจัยที่ส่งผลให้นักศึกษาทุจริตในการสอบ และการทุจริตน้อยลงเมื่อครูผู้สอนคุมสอบเองโดยไม่ให้นักศึกษาผู้ช่วยสอน (ลดการทุจริตได้ร้อยละ 32) ใช้ข้อสอบหลายชุด (ลดการทุจริตได้ร้อยละ 12) และการป้องกันการทุจริตของครูโดยการกล่าวตักเตือนนักศึกษาก่อนลงมือทำการสอบ (ลดการทุจริตได้ร้อยละ 12)

Baird (1980 cited in Eric et al., 2003) สำรวจนักศึกษาระดับวิทยาลัย 200 แห่ง พบว่า 75.5% รายงานตนเองว่ามีการทุจริต

May and Loyd (1993 cited in Eric et al., 2003) รายงานว่านักศึกษาระดับวิทยาลัยมีการทุจริต 23%

McCabe (1996 cited in McCabe, Trevino, & Butterfield, 2001) รายงานว่าจากการสำรวจนักศึกษา 31 สถาบันมีการทุจริต 67.4% โดยให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการรายงานตนเอง

McCabe and Trevino (1997 cited in Finn, 2004) รายงานว่ามีความสัมพันธ์ทางลบระหว่างพฤติกรรมกาทุจริตกับอายุของนักเรียนนักศึกษา

จำนวนนักศึกษาในวิทยาลัยจำนวน 75% ของนักศึกษามีการทุจริตอย่างน้อย 1 ครั้ง (Center for Academic Integrity, 2004)

สุชาติ กรเพชรปานิ (2549, หน้า 143-164) ศึกษาเรื่อง ความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษามหาวิทยาลัย เพื่อศึกษาลักษณะของพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการที่นักศึกษาเคยกระทำในมหาวิทยาลัย โดยการสำรวักศึกษามหาวิทยาลัยของรัฐแห่งหนึ่ง จำนวน 583 คน จาก 6 สาขาวิชา ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่า นักศึกษาประมาณร้อยละ 97 รายงานว่าตนเคยกระทำพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ ส่วนใหญ่เป็นการลอกแบบฝึกหัด รองลงไปเป็นการทุจริตในการสอบ การเปลี่ยนแปลงข้อมูล และไม่ซื่อสัตย์ในการทำรายงาน

ตารางที่ 4 การรายงานพฤติกรรมกาทุจริตของนักเรียน ปี ค.ศ. 1961 – 1991

ประเภทของการทุจริต	% นักเรียน	
	1961	1991
คัดลอกคำตอบจากนักเรียนคนอื่น	26	52
ช่วยนักเรียนคนอื่นทุจริตการสอบ	23	37
ใช้การจดในกระดาษแผ่นเล็ก ๆ เพื่อช่วยในการทุจริตสอบ	16	27

เหตุผลของนักเรียนที่ทุจริตการสอบ

แรกเริ่มที่นักเรียนทุจริตเนื่องจากต้องการเกรดที่ดี Covington (1992) กล่าวว่าความต้องการส่วนหนึ่งของนักเรียน เพื่อรักษาภาพพจน์ของตนเองจึงเป็นสาเหตุซึ่งนำไปสู่การทุจริต ซึ่งนักเรียนต้องมีความพยายามมากเพื่อเผชิญหน้ากับความล้มเหลว

เหตุผลของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา

ก่อนที่จะมีการวิจัยในเรื่องเหตุผลในการทุจริต ผลงานตีพิมพ์ของ Ludeman (1938) ในเรื่อง “การศึกษาการทุจริตในโรงเรียนรัฐบาล” พบว่า นักเรียนที่เรียนระดับมัธยมศึกษา

มีความต้องการเพื่อให้ได้เกรดที่ดีซึ่งเป็นเหตุผลหนึ่งในการทุจริต ภายหลังต่อมาทีมงานวิจัยที่ยืนยันว่าความต้องการเพื่อให้ได้เกรดที่ดีเป็นเหตุผลอันดับหนึ่งที่ทำให้นักเรียนทุจริต อย่างไรก็ตามมีเหตุผลเพิ่มเติมดังปรากฏ

เหตุผล 4 ข้อที่นักเรียนทุจริต โดยการศึกษาของ Trabue (1962) มีดังนี้

1. แรงกดดันภายนอก เช่น การต้องการเกรดที่ดี
2. การได้รับมอบหมายงานที่ยากเกินไป
3. การทำงานที่ง่ายเกินไป
4. นักเรียนมีความรู้สึกว่าการทำงานหนักไม่มีความหมาย

จากการสำรวจนักเรียนชั้นปีสุดท้ายจำนวน 200 คน พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ไม่เชื่อว่านักเรียนทุจริตเพราะมีเหตุผลจำเป็น 55% ของนักเรียนชาย และ 33% ของนักเรียนหญิง เชื่อว่าการทุจริตเป็นเหตุจำเป็นเมื่อต้องการประสบความสำเร็จหรือต้องการการอยู่รอดเพื่อหลีกเลี่ยงอันตราย (Conehlisen, 1965, p.107)

จากการบันทึกความคิดเห็นของนักเรียนโดย Conehlisen ซึ่งแสดงให้เห็นถึงจุดมุ่งหมายในการทุจริตเพื่อให้ได้เกรดที่ดี มีงานทำที่ดีและไม่ทำให้พ่อแม่ผิดหวัง ดังตัวอย่าง

1. ทำคะแนนให้มากเพื่อจะประสบความสำเร็จในการเข้าวิทยาลัย
2. ครูหลายท่านไม่มีเหตุผลในการมอบหมายงาน ถ้าพวกเขาไม่ยุติธรรมและให้งาน

จำนวนมากคุณต้องทุจริตเพื่อความอยู่รอด

3. การทดสอบบางครั้งไม่ยุติธรรม เนื้อหาไม่ครอบคลุมเรื่องที่เรียน
4. ให้ความสำคัญกับคะแนนมากกว่าความรู้ที่คุณมี
5. ความกดดันจากครอบครัว พวกเขาไม่พอใจถ้าได้ค่าเฉลี่ยน้อยกว่า B

จากการสำรวจจากนักเรียนระดับมัธยมศึกษา 1,629 คนในจอร์เจีย Schab (1969) พบว่าความกลัวการสอบตก เป็นเหตุผลหลักที่ทำให้นักเรียนทุจริตการสอบ ตามด้วยความเกียจคร้านของตัวเองและเพื่อตอบสนองกับความต้องการผู้ปกครองที่อยากให้นักเรียนได้เกรดที่ดีตามลำดับ

เหตุผลของนักเรียนระดับวิทยาลัย

งานวิจัยที่กล่าวถึงเหตุผลในการทุจริตของนักเรียนระดับวิทยาลัยมีมากมาย แต่มีสองเหตุผลหลักที่คล้ายกันที่กล่าวถึง ซึ่งเกี่ยวข้องกับเกรดและแรงกดดัน

การสำรวจโดย Smith, Ryan, and Diggins (1972) ได้สอบถามจากนักเรียนระดับวิทยาลัยโดยตรงว่าทำไมต้องทุจริต โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่าวัดแรงกดดันที่น่าจะมีอิทธิพลต่อการทุจริต โดย ประมาณค่าจาก 1 (กดดันน้อย) ไปจนถึง 9 (กดดันมาก) แรงกดดันสูงสุด

มีในนักเรียนเพศชาย มาจากความต้องการที่จะเรียนให้จบ การแข่งขันเพื่อให้ได้เกรดที่ดี การทำงานหนัก และเวลาเรียนน้อย นักเรียนเพศหญิง มีองค์ประกอบเช่นเดียวกันแต่แตกต่างกันเล็กน้อย

Stevens and Stevens (1987, p. 27) ได้ตรวจสอบหาความจริง จากนักเรียนสาขาวิชา ธุรกิจจำนวน 210 คน และแบ่งสาเหตุการทุจริตได้ 14 ประเภท อย่างไรก็ตาม สิ่งสำคัญที่สุดในการอธิบายการทุจริตคือความเชื่อของนักเรียนว่า “การทุจริตเป็นวิธีที่ใช้ความพยายามน้อยและเป็นหนทางที่ดีที่สุดที่ทำให้เขาเป็นผู้ชนะ”

มีเหตุผลมากมายเกี่ยวกับการทุจริต จากการศึกษาของ Haines et al. (1986) มี 10 เหตุผลสูงสุด ที่แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างมากที่สุดระหว่างผู้ที่ทุจริตการสอบและผู้ที่ไม่ได้ทุจริตการสอบ โดยแสดงในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 เหตุผล 10 ประการ ที่ทำให้เกิดการทุจริต

อันดับที่	เหตุผล
10	คนที่นั่งรอบ ๆ ฉันไม่พยายามที่จะปกปิดข้อสอบของตนเอง
9	ไม่มีเวลาเรียนพอเพราะว่าฉันต้องทำงานเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการเรียน
8	กลัวจะไม่มีคนคบเพราะว่าเกรดต่ำ
7	ทุก ๆ คนดูเหมือนว่าจะทุจริตการสอบกันทั้งหมด
7	เนื้อหาวิชายากมาก
5	เนื้อหาวิชาที่เรียนนำไปใช้ประโยชน์ได้น้อย
4	อาจารย์ผู้สอนดูเหมือนไม่สนใจ
3	เพื่อน ๆ ถามฉันเพื่อจะทุจริตการสอบแต่ฉันบอกว่าไม่
3	อาจารย์อยู่นอกห้องสอบขณะสอบ
1	อาจารย์มอบหมายงานให้มากเกินไป

ตัวอย่างของเหตุผลอื่น ๆ ที่ค้นพบโดย Davis et al. (1992) แสดงดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 เหตุผลสูงสุด ที่ทำให้นักเรียนคัดลอกคำตอบระหว่างการสอบ

อันดับที่	เหตุผล
1	เขาใหญ่กว่าฉัน
2	ฉันรู้ว่าพวกเขาต้องการทำให้ได้ดีเพื่อที่จะได้เลื่อนชั้น ฉันรู้สึกสงสารพวกเขา
3	ฉันไม่อยากให้พวกเขาทำพฤติกรรมไม่ดีกับฉัน
4	หล่อนมองดูแล้วน่ารำคาญ
5	เพราะว่าพวกเขาทำให้ฉันต้องทุจริตในบางครั้ง
6	เนื้อหาวิชาที่เรียนนำไปใช้ประโยชน์ได้น้อย
7	ฉันรู้ว่าพวกเขาดังใจเรียนและเห็นความสำคัญ แต่ข้อสอบยากจริง ๆ
8	ต้องทุจริตแน่นอน ฉันไม่ชอบครูและฉันรู้ว่าถ้าฉันทำคะแนนไม่ได้อะไรจะเกิดขึ้น

จากงานวิจัยเรื่องการศึกษาพฤติกรรมการทุจริตการสอบของนิสิตระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร โดยนิสิตปริญญาตรีชั้นปีที่ 3 คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2547 ได้แบ่งการทุจริตการสอบออกเป็น 2 ประเภท คือการทุจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเอง และการทุจริตการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น (นิสิตปริญญาตรีชั้นปีที่ 3 คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547)

การระบุสาเหตุในการทุจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเอง แบ่งการทุจริตการสอบออกเป็น 4 ประเภท คือ

1. การระบุสาเหตุว่าเกิดจากรางวัล (Reward) ที่ได้รับซึ่งเป็นการระบุสาเหตุว่าเกิดจากการรางวัล
2. การระบุสาเหตุว่าเกิดจากการทำให้เป็นกลาง หมายถึง การระบุสาเหตุว่าเกิดจากความผิดพลาดของคนอื่นหรือสิ่งอื่น เช่น อาจารย์คุมสอบไม่ดี เนื้อหาในการเรียนยากเกินไป
3. การระบุสาเหตุว่าเกิดจากไม่สามารถช่วยเหลือตนเอง หมายถึง การทุจริตโดยระบุสาเหตุว่าต้องทำภารกิจอื่นหรือสิ่งอื่น จนไม่สามารถอ่านหนังสือได้ เช่น ต้องทำกิจกรรมมาก ต้องช่วยงานที่บ้าน เป็นต้น
4. การระบุสาเหตุว่า เนื่องจากต้องการท้าทาย (Challenge) หมายถึง การระบุสาเหตุในการทุจริตการสอบว่าต้องการท้าทายการควบคุมการสอบ เช่น อยากลองกว่าจะถูกจับได้หรือไม่

นอกจากนี้ Newstead et al. (1996) รายงานไว้ว่า กลุ่มตัวอย่างระบุสาเหตุของการทุจริต การสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเอง 3 อันดับแรก คือ เวลาจำกัด เพื่อเพิ่มคะแนนของตน ทุกคนเขาทุจริตกัน

การระบุสาเหตุในการทุจริตการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น Davis et al. (1992) พบว่ามีสาเหตุใน 3 อันดับแรกคือ เขาใหญ่กว่าฉัน ฉันรู้ว่าพวกเขาต้องการทำให้ได้ดีเพื่อที่จะได้เลื่อนชั้น ฉันรู้สึกสงสารพวกเขา และ ฉันไม่อยากให้พวกเขาทำพฤติกรรมไม่ดีกับฉัน

การระบุสาเหตุในการไม่ทุจริตการสอบ Newstead et al. (1996) พบว่ากลุ่มตัวอย่างระบุว่า ฉันซื่อสัตย์ มีศีลธรรม ซึ่งตรงกันผลงานวิจัยของ Strvens and Stevens (Cizek , 1999)

การจัดประเภทของการทุจริตทางการศึกษา

Alfie Kohn (2002) ได้แบ่งประเภทของการทุจริต เป็น 3 ประเภท คือ

1. การทุจริตที่เปิดเผย (Explicit Cheating) เป็นวิธีการที่นักเรียนทุกคนตกลงร่วมกันในการกระทำผิด มีการจัดเตรียมข้อมูลสำหรับคำตอบ

2. การทุจริตที่ปกปิด (Hidden Cheating) จะเกิดขึ้นเมื่อมีการแข่งขันเพื่อให้ได้คะแนนที่สูงขึ้น

3. การทุจริตที่ถูกกฎหมาย (Legal Cheating) เป็นวิธีการที่เรียกว่าการสอนเพื่อทำการสอบ ทำให้ได้คะแนนที่ดีขึ้น แต่ไม่ทำให้ความรู้เพิ่มมากขึ้น

วิธีการทุจริตการสอบมีมากมายหลายหลายวิธี Cizek (1999, pp. 39-53) สามารถแบ่งวิธีการทุจริตการสอบออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

1. การทุจริตโดยการนำข้อมูลมา การให้ข้อมูล หรือการได้รับข้อมูลจากบุคคลอื่น เช่น การคัดลอกคำตอบจากนักเรียนคนอื่นในระหว่างการสอบ

2. การทุจริตโดยใช้อุปกรณ์หรือข้อมูลที่ไม่ได้รับอนุญาตเข้ามาในห้องสอบ เช่น นำเอกสารเข้ามาช่วยในการทุจริต

3. การทุจริตโดยการหลีกเลี่ยงกระบวนการสอบหรือได้รับโอกาสจากกระบวนการสอบ เช่น นักเรียนเลื่อนการสอบโดยให้เหตุผลที่ไม่ตรงกับการสอบในตารางตามปกติ นอกจากนั้น การชำเลื่องมองกระดาษคำตอบของเพื่อนนักเรียนยังมีให้เห็นมากกว่าการจดใส่กระดาษ

มีวิธีวิจัยมากมายเกี่ยวกับวิธีในการทุจริตการสอบ โดยสรุปแล้วพบว่า การแอบมองคำตอบหรือการลอกข้อสอบจากเพื่อนถือว่าเป็นวิธีที่นิยมใช้กันมากที่สุด (Stern & Havlicek, 1986 cited in Cizek, 1999; Davis et al., 1992)

มีวิธีการป้องกันการทุจริตได้ ยกตัวอย่างเช่น วิธีการโดยทั่วไปปกติที่ใช้กับนักเรียนระดับวิทยาลัยคือ ให้นักเรียนนำสมุด หนังสือเรียนออกจากห้องสอบ รวมถึงตรวจสอบในห้องน้ำ

ว่าจะมีผู้สมรู้ร่วมคิดอยู่หรือไม่ ระหว่างการสอบหากนักเรียนขออนุญาตเข้าห้องน้ำ ครูผู้คุมสอบต้องปฏิเสธเพราะนักเรียนจะใช้ช่วงเวลาดังกล่าวเปิดสมุดหรือหนังสือหรือชักถามกับผู้สมรู้ร่วมคิดได้

การนำข้อมูลเข้ามา การให้ข้อมูลและการรับข้อมูล

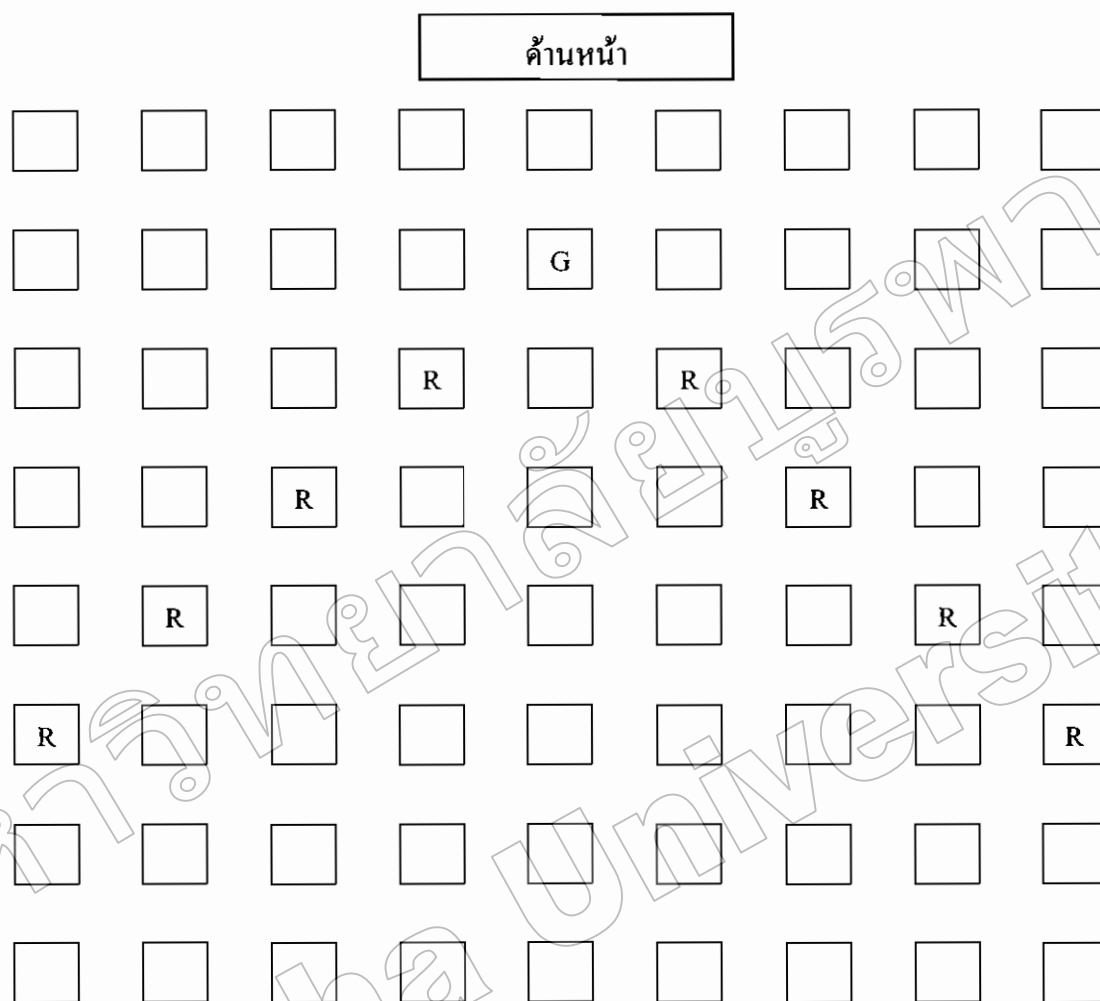
การทุจริตเกิดขึ้นเมื่อกฎเกณฑ์ที่ตั้งขึ้นเป็นอุปสรรค โดยบุคคลหนึ่งจะให้ข้อมูลกับอีกบุคคลหนึ่งในระหว่างการสอบ ซึ่งโดยส่วนใหญ่บุคคลทั้งสองมีความเต็มใจทั้งผู้ให้และผู้รับ และผู้ที่ให้ข้อมูลนั้นส่วนใหญ่จะเป็นผู้มีความรู้ความรู้น้อยหรือไม่มีความรู้ลึกซึ้งต่อการทุจริต ดังสถานการณ์ที่แสดงให้เห็นถึงวิธีการในการให้ข้อมูล การนำข้อมูลเข้ามา และการรับข้อมูล (Giving, Taking, Receiving: GTR) วิธีการดังกล่าวเป็นความคิดส่วนบุคคล

GTR1: นักเรียนคนหนึ่งมองข้อสอบ กระดาษคำตอบหรือชิ้นงานขณะทดสอบ

GTR2: นักเรียนทำกระดาษดักที่พื้น เพื่อให้นักเรียนคนอื่นมองดูคำตอบ

GTR3: นักเรียนตั้งแต่สองคนขึ้นไปทำกระดาษตกลงบนพื้นในเวลาต่างกัน โดยที่ครูไม่รู้ว่ามีนักเรียนทำกระดาษคำตอบตกลงที่พื้น นักเรียนผู้รับข้อมูลหยิบกระดาษแผ่นนั้นที่ไม่ใช่กระดาษของตนเองขึ้นมา นักเรียนผู้รับข้อมูลมองดูกระดาษคำตอบแล้วแก้มองทำมันดกอีกครั้งหนึ่งเพื่อให้ผู้ให้ข้อมูลเก็บกระดาษนั้นคืนไป

GTR4: ความแตกต่างที่เห็นได้นอกจาก GTR1 คือความเกี่ยวข้องกับกลุ่มนักเรียน โดยเกิดจากความเป็นเพื่อนหรือไม่ก็เป็นผู้สมรู้ร่วมคิดหากครูผู้คุมสอบอนุญาตให้นักเรียนเลือกที่นั่งเองได้นักเรียนก็จะจัดที่นั่งโดยให้เอื้อผลประโยชน์แก่กัน นักเรียนคนหนึ่งเกี่ยวกับเทคนิคการนั่งที่เรียกว่า “Flying V” หรือ “Power Wedge” ข้อมูลและแผนผังการนั่งแสดงดังภาพที่ 2 ผู้ให้ข้อมูลจะได้รับการพิจารณาจากคนอื่นว่าสามารถเป็นแหล่งข้อมูลที่ดีได้ โดยจะนั่งตรง “G” ผู้รับข้อมูลจะนั่งตรง “R” ส่วนที่เหลือจะเป็นนักเรียนที่ไม่ได้เกี่ยวข้อง

ภาพที่ 2 รูปแบบการนั่งเพื่อคัดลอกข้อมูล “Flying V”

G = ผู้ให้ข้อมูล (Giver of Test Information) R = ผู้รับข้อมูล (Receiver of Test Information)

- GTR5: ผู้ให้และผู้รับสื่อสารกันโดยใช้ภาษาสัญลักษณ์ งานวิจัยเรื่องหนึ่ง อ้างอิงโดย Depalma (1992) เป็นการใชภาษาสัญลักษณ์โดยใช้ความแตกต่างของสีในตัวอักษร M & MS เป็นสัญลักษณ์ในคำตอบแบบหลายตัวเลือก
- GTR6: ผู้ให้และผู้รับใช้อย่างลบรวมกันหรือสิ่งของอื่น ๆ ที่สามารถเขียนคำตอบลงบนสิ่งของนั้นได้
- GTR7: คัดค้นรหัสลับสำหรับส่งคำตอบ เช่น เคาะปากกา ดบเท้าลงบนพื้น การวางตำแหน่ง

มือที่โต๊ะ ฯลฯ ทั้งระบบการส่งต่ออย่างลบบหรืออุปกรณ์อื่น ๆ ก็จะมีการกำหนดคำตอบไว้ก่อนเสมอ เช่นถ้าเป็นข้อสอบแบบหลายตัวเลือก ที่มุมโต๊ะ มุมบนซ้ายแทนคำตอบ A มุมบนขวาแทนคำตอบ B ถ้าเป็นข้อสอบแบบถูก – ผิด ถ้าคำตอบเป็นจริงผู้ให้ข้อมูลจะขีดตาหนึ่งข้าง หรือ ถ้าคำตอบเป็นจริงจะวางปากกาแนวตั้ง ถ้าวางปากกาในแนวนอนคำตอบเป็นเท็จ ยื่นเท้าขวามาข้างหน้าสำหรับคำตอบที่เป็นจริง ถ้าเท้าซ้ายมาข้างหน้าแสดงว่าคำตอบเป็นเท็จ นักเรียนคนหนึ่งบอกว่าใช้วิธีการเอียงศีรษะไปทางซ้ายหรือขวาก็สามารถทุจริตได้เช่นกัน

GTR8: มีวิธีการใช้เทคโนโลยีขั้นสูงกว่า GTR7 คือ รหัสลับจะถูกคิดค้นขึ้นใหม่โดยใช้สีมุมของป้ายประกาศ หรือผ้าเปดานและใช้เครื่องซีเลเซอร์ซึ่งคล้าย ๆ กับปากกา ผู้ให้ข้อมูลจะใช้เครื่องซีเลเซอร์ ซีไปที่มุมของป้ายประกาศ ผ้าเปดาน หรือที่อื่น ๆ ที่ได้กำหนดไว้ล่วงหน้าแทนคำตอบในจุดที่กำหนด

GTR9: หยิบกระดกเล็ก ๆ ออกมาส่ง แล้วแกล้งว่าคอนแทกเลนส์ระคายเคือง แต่ที่จริงแล้วแอบมองคำตอบของเพื่อนที่อยู่ทางด้านหลัง

GTR10: นักเรียนนั่งเกือบหลังห้อง เมื่อนักเรียนคนอื่นมีปัญหาแล้วเดินไปหาครูผู้คุมสอบที่หน้าห้องโอกาสนี้ทำให้เขามองคำตอบเพื่อนคนอื่นได้

GTR511: ใช้วิธีการคล้ายกับ GTR10, นักเรียนเข้าไปถามครูผู้คุมสอบเกี่ยวกับความชัดเจนของคำถาม ระหว่างที่พูดคุยกันนั้น นักเรียนสามารถมองคำตอบของนักเรียนคนที่อยู่อยู่กับครูผู้คุมสอบ และนักเรียนที่คุยอยู่คอยสอดส่องดูสิ่งต่าง ๆ บน โต๊ะของครูผู้คุมสอบเช่นกัน

GTR12: นักเรียนนั่งใกล้ประตูหรือหน้าต่างเขาสามารถได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อนที่อยู่นอกห้องได้

GTR13: นักเรียนผู้ให้ข้อมูลทำให้เร็วและดีที่สุดเพื่อเตรียมพร้อม โดยการเขียนคำตอบใส่เศษกระดาษแผ่นเล็ก ๆ หรือจดใส่ยางลบหรือที่อื่น ๆ นักเรียนหนึ่งคนหรือมากกว่านั้นจะได้รับคำตอบ เมื่อทำเสร็จแล้ว นักเรียนผู้ที่ส่งคำตอบให้แกล้งทำข้อสอบต่อ แล้วส่งกระดาษหรือยางลบให้กับผู้รับข้อมูล

GTR14: ผู้ให้ข้อมูล จะคัดลอกข้อสอบไว้ 2 ชุด โดยจะใช้กระดาษคำตอบ 2 ใบ วางซ้อนทับกัน ผู้ให้ข้อมูลจะเขียนคำตอบซึ่งอาจเป็นข้อความ ตัวเลข หรือตัวอักษร โดยเขียนแบบกดและหนักแน่น ลงบนกระดาษแผ่นบน ผู้ให้ข้อมูลจะส่งกระดาษแผ่นล่างให้กับผู้รับข้อมูล เมื่อผู้รับข้อมูลได้รับกระดาษคำตอบดังกล่าวแล้วจะต้องวางกระดาษให้ได้มุมกับแสงที่ส่อง ซึ่งจะช่วยให้เห็นคำตอบจากรอยที่กดทับลงบนกระดาษคำตอบนั้นได้

GTR15: โดยส่วนตัวแล้วฉันยังไม่เห็นพฤติกรรมดังกล่าว ฉันเข้าใจว่าตอนนี้มีอุปกรณ์เล็ก ๆ ที่เรียกว่า Newtons พลิตขึ้นโดยบริษัทคอมพิวเตอร์แอปเปิ้ล ซึ่งอุปกรณ์ชนิดนี้นักเรียนใช้มันส่งข้อมูลระหว่างกันได้

การใช้ข้อมูลที่ไม่ได้รับอนุญาต

การทดสอบส่วนมากในทุกระดับของระบบการศึกษาในสหรัฐอเมริกา จำเป็นมากที่ต้องออกแบบการทดสอบเพื่อให้ทราบถึงความรู้พื้นฐานและความสามารถในการเรียนรู้ตามกฎเกณฑ์ที่ตั้งขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการใช้แบบทดสอบแบบความเรียง, การทดสอบปากเปล่า หรือการสอบปฏิบัติ ซึ่งการประเมินผลโดยการให้นักเรียนปฏิบัติเป็นการทดสอบที่ทำให้เห็นว่านักเรียนสามารถนำความรู้จากคลังความรู้ในตัวนักเรียนเองมาใช้ได้มากน้อยเพียงใด คลังความรู้ของนักเรียนบางครั้งเป็นข้อมูลที่ไม่ได้เกิดจากกระบวนการทางความคิดของนักเรียนเองจริง ๆ เช่นการลอกลงในกระดาษ การแอบดูเอกสารและวิธีอื่น ๆ เมื่อมีการทดสอบผู้ให้ข้อมูลจะคอยหาคำตอบกับนักเรียนผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจ หรือหาข้อมูลกับนักเรียนที่เชี่ยวชาญในเรื่องนั้น ๆ ซึ่งนอกเหนือจากแหล่งข้อมูลดังกล่าว ยังมีข้อมูลในส่วนหนึ่งที่เรียกว่า ข้อมูลที่ไม่ได้รับอนุญาต (Forbidden Materials: FM) เข้ามาใช้ในการสอบด้วย

เป็นธรรมเนียมในการสอบจะมีการประกาศห้ามให้นักเรียนนำสิ่งของหรือข้อมูลที่ไม่ได้รับอนุญาตเข้ามาใช้ในช่วงการสอบ ดังรายการด้านล่างเป็นวิธีการที่นักเรียนซ่อนข้อมูลต่าง ๆ เข้ามาใช้ในการสอบ

FM1: การทุจริตการสอบ โดยการคัดลอกข้อมูลลงในกระดาษแผ่นเล็ก ๆ เป็นวิธีที่นิยมกันอย่างกว้างขวาง ซึ่งสามารถเก็บซ่อนไว้ในกระเป๋าเครื่องคิดเลข ระหว่างเส้นบรรทัดของคู่มือการใช้เครื่องคิดเลข, ใช้เทปกาติดข้อความแปะลงบนปีกหมวกเบสบอล, หน้าปิดนาฬิกาข้อมือ เขียนลงบนกระดาษที่เป็นรีวาว ๆ แต่มีขนาดเล็ก ม้วนให้เล็กที่สุดและสอดเข้าไปในใส่ปากกาถูกลิ้น เขียนข้อมูลบนกระดาษและใช้เทปกาติดลงบนเข็มขัดติดบริเวณรอยจีบของกระโปรง (ผู้หญิง) ติดบริเวณใต้เนคไท (ผู้ชาย) ติดบริเวณชายเสื้อวางข้อมูลไว้ในแกนกระดาษชำระในห้องน้ำจะใช้วิธีการนี้ระหว่างขออนุญาตเข้าห้องน้ำ

FM2: กระดาษแผ่นเล็ก ๆ ที่อนุญาตให้นักเรียนใช้สำหรับเขียนเป็นฉบับร่างในการทำข้อสอบแบบความเรียง การคำนวณ หรือการวาดภาพร่าง และกระดาษที่ขาวสามารถเปลี่ยนให้เป็นเอกสารที่ใช้สำหรับทุจริตได้โดยการเขียนข้อมูลให้เต็มหน้ากระดาษโดยใช้ปากกาที่ไม่มีหมึกปากกา เมื่ออยู่ในมุมที่เหมาะสม สามารถเห็นข้อมูลที่เขียนได้ วิธีเดียวกันนี้สามารถใช้ได้กับปกสมุด โดยจะเห็นได้ง่ายกับปกสมุดที่เป็นสีน้ำเงินเข้มหรือสีดำ

- FM3: แตกต่างจาก FM2 ตรงที่ เขียนข้อมูลลงบนกระดาษว่างๆ แล้วใช้สีขาวทาทับ
- FM4: ข้อมูลสามารถเขียนลงบนสิ่งต่าง ๆ ได้นอกเหนือจากกระดาษ ยกตัวอย่างเช่น เขียนลงบนวัตถุต่าง ๆ เช่น แว่นตา ภายในเลนส์ของแว่นตากันแดด บนโซ่คล้องกุญแจ เป้สะพายหลัง หรือบนผ้าพันแผล บนฉลากกระป๋องเครื่องดื่ม สาขาฟิสิกส์ข้อมือบนแขน ขา มือ หรือเท้า และคิดไว้ได้รองเท้าของตัวเองหรือคิดไว้ได้รองเท้าของเพื่อนนักเรียนคนอื่น ข้อมูลสามารถเขียนลงบนแผ่นเทปและรัดใส่ไว้บริเวณข้อมือภายใต้เสื้อเชิ้ตแขนยาว วิธีนี้ง่ายแก่การอ่านมากกว่าการใช้วิธีเขียนลงบนผิวหนัง ข้อมูลสามารถเขียนลงบนวัตถุต่าง ๆ ที่อนุญาตให้เข้ามาใช้ในห้องสอบได้ สามารถเขียนลงบนยางลบทั้งหกด้าน ด้านข้างของดินสอ กรอบเครื่องคิดเลข เป็นต้น
- FM5: ข้อมูลสามารถเขียนลงบนพื้นโต๊ะ เก้าอี้ของนักเรียนที่นั่งด้านหน้า หรือที่อื่น ๆ
- FM6: นักเรียนเขียนข้อมูลลงบนด้านหลังเก้าอี้ที่อยู่ด้านหน้าโต๊ะของตนเองก่อนทดสอบ เนื่องจากชั้นเรียนในโรงเรียนหรือในมหาวิทยาลัยไม่ได้ล็อก ซึ่งเป็นการยากมากที่จะกล่าวหานักเรียนว่าทุจริตเมื่อข้อมูลที่ไม่ได้รับอนุญาตนั้นไม่ได้อยู่บนโต๊ะของนักเรียนเอง
- FM7: เขียนข้อมูลลงบนพื้นโต๊ะที่ไม่ต้องการให้เห็นเป็นลายลักษณ์อักษร โดยการใช้หัวยางลบที่อยู่บนดินสอเขียนบนโต๊ะ
- FM8: ในวิชาที่อนุญาตให้ใช้หนังสือเรียนเปิดเพื่อหาคำตอบในการทดสอบ ข้อมูลสามารถเขียนลงบนหนังสือได้ โดยการใช้ดินสอเขียนอย่างแผ่วเบา ยกตัวอย่างเช่น ในการทดสอบวิชาภาษาต่างประเทศ ส่วนหนึ่งจะให้ให้นักเรียนแปลข้อความจากบทประพันธ์ในหนังสือเรียน วิธีการง่าย ๆ ก็คือแปลมาก่อนที่จะสอบโดยเขียนคำแปลไว้ระหว่างบรรทัด เขียนโดยใช้น้ำหนักมือให้น้อยที่สุด
- FM9: ข้อมูลสามารถเขียนได้โดยตรงลงบนร่างกาย ง่ามนิ้วมือ ดินสอจะเขียนได้ยากกว่าปากกาลูกกลิ้งและปากกาลูกกลิ้งลบได้ง่าย หากเผชิญกับเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิด
- FM10: การทดสอบข้อสอบแบบความเรียง การใช้สมุดปกฟ้าสำหรับเขียนคำตอบ นักเรียนสามารถเตรียมคำตอบโดยเขียนไว้ในข้อสอบก่อนได้หรือไม่ก็บันทึกข้อมูลลงที่จำเป็นลงไปในสมุด
- มีวิธีการเขียนข้อมูลหลายวิธี แต่ละวิธีทำให้เห็นถึงความแตกต่างในการทุจริต
- อย่างหลากหลายจากตัวเอง ดังที่ปรากฏใน FM11 – FM15
- FM11: นักเรียนคนอื่นบอกฉันเกี่ยวกับกระดาษรูปดอกไม้ที่สามารถตกแต่ง ประดับรอบ ๆ ขอบด้วยข้อมูลที่มีการจัดเตรียมไว้แล้ว (ดูภาพที่ 3) ซึ่งเรียกว่า “info flower”

ภาพที่ 3 “info flower”

- FM12: เป็นวิธีการหนึ่งที่เป็นความคิดที่ฉลาดที่สุด คือการเขียนข้อมูลลงในกระดานทึบระหว่างการสอนทบทวนกระดานทึบขึ้นมาเช็ดหน้าพร้อมทั้งอ่านข้อมูลที่เตรียมไว้ หลังจากนั้นอาจจะแกล้งทำเป็นสั่งน้ำมูก, จามหรือไอโดยใช้ทึบแผ่นดังกล่าวปิดไว้เพื่อจะได้ไม่มีใครมาตรวจสอบหากมีผู้สงสัย ในกรณีที่คล้ายกัน นักเรียนคนหนึ่งบอกว่าในโรงเรียนระดับประถมศึกษาแห่งหนึ่ง ครูอนุญาตให้นักเรียนเลี้ยวหมากรุกได้ นักเรียนคนหนึ่งเขียนข้อมูลลงในกระดานหมากรุกหรืออีกทางเลือกหนึ่งคือเขียนข้อมูลลงในแท่งหมากรุกหลังจากดูข้อมูลแล้ว เลี้ยวหมากรุกเพื่อทำลายหลักฐาน
- FM13: นักเรียนหญิงคนหนึ่งบอกว่าใช้กระดานใหญ่เขียนข้อมูลทั้งหมดลงในนั้น แล้วให้พับกระดานเป็นลักษณะเหมือนพัด แล้วใช้เทปกาวติดไว้ที่ด้านในของจีบประโปรง เมื่อต้องการข้อมูลเพียงแค่นำกระโปรงขึ้นเล็กน้อยก็จะเผยให้เห็นข้อมูลที่ต้องการ
- FM14: การทุจริตโดยเขียนลงบนเสื้อเชิ้ตจะทำให้ได้ข้อมูลที่มากขึ้น ข้อมูลจะถูกเขียนด้านหลังของเสื้อที่คดแต่งแล้ว ข้อมูลอาจรวมอยู่กับสวดสลายของเสื้อที่เป็นลายสัญลักษณ์ต่าง ๆ สีเส้น หรือข้อความ โดยข้อมูลที่เพิ่มเข้าไปต้องไม่สะดุดตา นักเรียนคนที่นั่งอยู่ด้านหลังนักเรียนที่ใส่เสื้อตัวดังกล่าวจะเป็นผู้ที่ได้ผลประโยชน์

FM15: ครูหลายคนอนุญาตให้นักเรียนนำขวดน้ำเข้ามาดื่มในระหว่างการสอบได้ วิธีการนำข้อมูลที่ไม่ได้รับอนุญาตเข้ามา คือ ก่อนที่จะสอบ ลอกฉลากน้ำดื่มออกจากขวด ลอกข้อมูลลงบนฉลากด้านในแล้วเปะซ้ำลงไป

หลีกเลี่ยงการสอบหรือการได้รับโอกาสจากกระบวนการสอบ

การทุจริตในประเภทที่สามนี้ เป็นวิธีการที่เกี่ยวข้องกับการใช้ความไม่ยุติธรรมเพื่อทำให้เกิดผลประโยชน์แก่ตัวเองหรือเพื่อหลีกเลี่ยงกระบวนการสอบ ยกตัวอย่างเช่น นักเรียนใช้ผลประโยชน์จากระเบียบการบริหารการสอบที่ไม่ชัดเจน กำกวม หรือบังคับใช้ไม่ได้มาเป็นข้อได้เปรียบ วิธีการต่าง ๆ เหล่านี้เกี่ยวข้องกับการทุจริตหลังจากการทดสอบเริ่มขึ้น อย่างไรก็ตาม การได้รับโอกาสจากกระบวนการสอบ (Taking Advantage of the Process: TAP) เป็นผลทำให้ได้คะแนนที่ไม่เหมาะสมได้

TAP1: ครูโรงเรียนระดับประถมศึกษาคนหนึ่งพบวิธีการทุจริตของนักเรียนเกรด 2 โดยในชั้นเรียนครูจะมีตะกร้าสำหรับใส่ข้อสอบหรืองานที่ได้รับมอบหมาย มีนักเรียนคนหนึ่งได้ส่งข้อสอบโดยไม่ได้เขียนชื่อ แล้วกลับมานั่งที่ของตนเอง เวลาผ่านไปไม่นานเธอก็ลุกขึ้นและกลับมาที่ตะกร้าใส่งานอีกครั้ง เธอหยิบข้อสอบออกจากตะกร้าและหันกลับมาที่ที่นั่งของเธอ นักเรียนบอกว่าเธอลืมเขียนชื่อในกระดาษข้อสอบ โดยที่ครูไม่รู้ว่า ข้อสอบที่เธอหยิบกลับคืนไปนั้น ไม่ใช่ของตนเองแต่เป็นของเพื่อนที่เรียนตึกว่าเธอใช้ยางลบลบชื่อเพื่อนคนนั้นออกแล้วเขียนชื่อตนเองลงไปและนำมาเก็บในตะกร้าตามเดิม

TAP2: กรณีข้อสอบมี 2 แผ่น นักเรียนจะแยกกระดาษออกและทำเพียงแผ่นเดียว Bronner (1995) บอกว่าวิธีการนี้จะใช้เมื่อการทดสอบสิ้นสุดลง นักเรียนจะนำกระดาษแผ่นที่ไม่รู้คำตอบและทำไม่ได้ ออกไปข้างนอกเพื่อไปแก้ไข แล้วใช้ทำเหยียบลงบนกระดาษข้อสอบให้ปรากฏเป็นรอยเหยียบและกลับเข้ามาในห้องเพื่อหาอาจารย์ โดยอ้างว่าเขาพบกระดาษข้อสอบนั้นที่นอกห้องเรียน

TAP3: ในชั้นเรียนขนาดใหญ่ โดยเฉพาะในระดับวิทยาลัย นักเรียนจะให้นักเรียนคนอื่นสอบแทน หรือถ้านักเรียนเกิดความหวาดระแวง อาจจะเข้าไปทั้งสองคนเลยก็ได้ จากนั้นนักเรียนทำข้อสอบ (ข้อที่ไม่ยากจนเกินไป) และส่งข้อสอบโดยที่ไม่ต้องเขียนชื่อ นักเรียนคนที่เข้ามาด้วยทำข้อสอบและส่งข้อสอบโดยเขียนชื่อของนักเรียนลงไป

TAP4: นักเรียนหลายคนบอกว่าเป็นเรื่องปกติที่ไม่ได้มีการเตรียมตัวในการสอบ เมื่อครูนำข้อสอบมาสอบนักเรียนคนที่ไม่ได้เตรียมตัวมา นักเรียนจะไม่ทำข้อสอบจนกระทั่งหมดคาบที่สอบ เมื่อครูให้คะแนน นักเรียนก็จะไม่ได้รับคะแนนจะทำเป็นสงสัยว่าทำไมตน

ไม่ได้คะแนนในเมื่อทดสอบไปแล้ว และบอกว่าครูคงทำข้อสอบหาย หลังจากนั้นครูก็จะเรียกนักเรียนคนดังกล่าวมาทำข้อสอบในวันต่อมา วิธีการดังกล่าวประสบผลสำเร็จและทำให้นักเรียนได้คะแนนที่สูงเนื่องจากมีเวลาเตรียมตัวในการทดสอบซึ่งจะช่วยให้เป็นอย่างมาก

- TAP5: เป็นเรื่องปกติของครูผู้คุมสอบที่จะออกจากห้องขณะสอบ บางทีก็ออกไปคุยกับเพื่อนร่วมงานที่ระเบียง เพื่อไม่ให้เกิดเสียงรบกวนในห้องเรียน บางครั้งก็เข้าห้องน้ำระหว่างช่วงเวลาดังกล่าว นักเรียนในชั้นเรียนสามารถให้และรับข้อมูลแก่กันได้
- TAP6: แม้ว่าจะไม่สามารถมองเห็นข้อสอบของคนอื่นได้ นักเรียนบางคนที่ยาานาญจะใช้วิธีการถามจากโอกาสที่ได้รับ ยกตัวอย่างเช่น ระหว่างการทดสอบนักเรียนนักเรียนจะใช้วิธีการซักถามกับครูผู้คุมสอบเกี่ยวกับข้อสอบที่อธิบายไม่ชัดเจนและให้ครูอธิบายเพิ่มเติม ท้ายที่สุดครูก็ให้ข้อมูลกับนักเรียนมากพอที่จะตอบคำถามข้อนั้นได้
- TAP7: วิธีการหนึ่งที่พอใช้ได้ในการทุจริต, โดยเฉพาะอย่างยิ่งในโรงเรียนระดับประถมศึกษาในการทดสอบโดยใช้ข้อสอบแบบถูก-ผิด โดยให้นักเรียนเขียนตัว T และ F เพื่อตอบ ซึ่งนักเรียนจะเขียนตัว T และตัว F ให้คล้ายคลึงกัน โดยที่ครูไม่สามารถแยกแยะออกได้ ครูอาจจะแปลความหมายว่าเป็นคำตอบที่ถูกและให้คะแนนนักเรียน ซึ่งเป็นผลกำไรที่ได้จากความสงสัย
- TAP8: การทดสอบที่มีข้อสอบหลายแผ่น ครูบางคนจะใช้วิธีการตรวจให้คะแนนโดยการให้คะแนนข้อที่นักเรียนทำผิดไว้ด้านล่างแผ่นกระดาษแล้วจึงหักลบออกจากจำนวนข้อสอบทั้งหมด ทำให้ได้คะแนนสอบที่แท้จริง บางครั้งนักเรียนก็จะดึงข้อสอบออกหนึ่งหน้าหรือมากกว่านั้น โดยที่ครูไม่สนใจที่จะนับแผ่นกระดาษข้อสอบทำให้นักเรียนได้รับคะแนนเพิ่มขึ้น
- TAP9: ในโรงเรียนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา บ่อยครั้งที่จะให้ให้นักเรียนเป็นผู้ช่วยในการทำสำเนาข้อสอบก่อนที่จะทดสอบ นักเรียนผู้ช่วยก็จะทำสำเนาเพิ่มขึ้นหรือคัดลอกคำตอบเพื่อช่วยนักเรียนคนอื่น
- TAP10: ครูจำนวนมากจะให้นักเรียนผู้ช่วยตรวจให้คะแนนการทดสอบ ในรายวิชาที่ไม่เน้นหน่วยกิต เป็นไปได้ที่นักเรียนผู้ช่วยจะให้คะแนนเพิ่มขึ้นจากที่จะได้จริง ๆ
- TAP11: ครูจำนวนมากให้ข้อสอบนักเรียนกลับไปทำที่บ้านซึ่งนักเรียนต้องทำให้เสร็จด้วยตนเอง นักเรียนบางคนจะนำกลับบ้าน โดยใช้หนังสือเรียนหรือข้อมูลอื่น ๆ และข้อห้ามต่าง ๆ จากการสนทนากับเพื่อนนักเรียนแต่ละคน มันน่าสงสัยว่าถึงข้อห้ามดังกล่าวจะมีความชัดเจนมากเพียงไรแต่นักเรียนส่วนมากก็ยังทุจริต

- TAP12: บางครั้งครูช่วยนักเรียนในการสอบโดยไม่เจตนา โดยการลืมลบข้อมูลที่อยู่บนกระดาษคำตอบ คิดข้อมูลไว้บนป้ายประกาศและที่อื่น ๆ
- TAP13: คำเฉลยของคำตอบจากเครื่องอ่านคำตอบ บ่อยครั้งจะถูกทิ้งไว้หลังจากอ่านข้อมูลแล้ว นักเรียนส่วนมากจะรู้ว่าขยะที่อยู่ข้าง ๆ เครื่องสแกนนั้นคือข้อมูล
- TAP14: นักเรียนส่วนใหญ่รู้ว่าความยุ่งยากของครูคือการออกข้อสอบให้มีหลายชุดแตกต่างกัน วิธีการง่าย ๆ ในการทุจริตสำหรับนักเรียนคนที่ขาดสอบในวันสอบ นักเรียนจะได้รับเวลาในการเตรียมตัวมากกว่าเพื่อน ที่สำคัญที่สุดครูจะใช้ข้อสอบชุดเดียวกันในการสอบเมื่อนักเรียนกลับมาสอบในขณะที่เพื่อนเรียนในหัวข้ออื่น ครูจะให้นักเรียนออกไปสอบที่ระเบียง ในห้องสมุด หรือที่อื่น ๆ ที่นักเรียนสามารถเข้าถึงข้อมูลต่าง ๆ ได้จากข้อมูลที่ที่ไม่ได้รับอนุญาต

วิธีการทุจริตและการทุจริตโดยใช้เทคโนโลยีขั้นสูง

ความสามารถของเครื่องคิดเลข, ออกาไนเซอร์และคอมพิวเตอร์มือถือมีความหลากหลายมากขึ้น ทำให้เกิดความสับสนในการทุจริต ความสามารถของโปรแกรมเครื่องคิดเลข อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ เช่น เพจเจอร์ สามารถใช้ในการทุจริตได้เช่นกัน นอกจากนี้ยังมีอุปกรณ์เกี่ยวกับตัวเลขใช้ในการติดต่อสื่อสารเพื่อส่งคำตอบได้ถูกต้อง เช่น ชุดตัวเลข “13 21 34 44 52” ประกอบด้วยคู่ของจำนวน ตัวเลขตัวแรกแทนหมายเลขข้อ ตัวเลขตัวที่สองแทนคำตอบ ($1 = A$, $2 = B$, $3 = C$, $4 = D$) จากชุดตัวเลขดังกล่าวจะได้คำตอบ คือ “1C 2A 3D 4D 5B” ผู้รายงานคนหนึ่งกล่าวว่าการทุจริตในโรงเรียนของรัฐต่าง ๆ พบว่าได้ใช้เพจเจอร์ซึ่งทางเลือกที่ง่ายที่สุดในการทุจริต การสอบ นักเรียนคนหนึ่งใช้โทรศัพท์เพื่อส่งคำตอบให้กับนักเรียนอีกคนที่ใช้เพจเจอร์โดยใช้ระบบสั้นในการรับข้อมูล และตั้งชื่อวิธีการดังกล่าวว่า “Vibrating Crib Sheet” (Stansbury, 1997 cited in Cizek, 1999)

ในปี 1997 the National Council on Measurement in Education (NCME), Gregg Colton, ผู้เชี่ยวชาญด้านความปลอดภัยในเทคโนโลยีการวัดของ Clearwater, Florida พบว่าการทุจริตในปัจจุบันเริ่มมีรูปแบบของการใช้เทคโนโลยีขั้นสูงเข้ามาเกี่ยวข้อง ครอบคลุมไปถึงเครื่องฟัง วิทยุแท่งและเทคโนโลยีอื่น ๆ

เครื่องบันทึกขนาดเล็ก (Microrecorders) เป็นอุปกรณ์สำหรับบันทึกมี 2 ชิ้นที่ใช้ร่วมกัน มีขนาดเล็กพอที่จะซ่อนและไวต่อการตอบสนองแม้แต่เสียงกระซิบก็ยังบันทึกเสียงได้ สิ่งหนึ่งของอุปกรณ์ชิ้นนี้คือ เล็กพอที่จะใช้บัตรเล็ก ๆ ปิดได้ และรูปลักษณะของเครื่องดังกล่าวบางและ

คิดไมโครโฟนบริเวณเนคไทได้ คุณสมบัติอื่น ๆ นอกจากเล็กแล้ว มีระบบกรอกลับ บันทึกได้นานต่อเนื่อง 3 ชั่วโมง ควบคุมการทำงานด้วยเสียง ปิดเครื่องอัตโนมัติ และตอบสนองได้ง่ายเมื่อใช้กับไมโครโฟน (Colton, 1997)

กล้องถ่ายภาพนิ่ง (Still Cameras) อุปกรณ์ชิ้นนี้ใช้สำหรับถ่ายภาพข้อสอบในระหว่างการสอบ โดยอุปกรณ์ดังกล่าวถูกซ่อนอยู่ในนาฬิกาข้อมือ เข็มกลัดติดเนคไท ไฟแช็ค ฯลฯ

เครื่องส่งสัญญาณเสียงและวิดีโอ (Audio and Video Transmitters) Colton (1997) รายงานว่า เครื่องส่งสัญญาณเสียงมีขนาดประมาณเหรียญ 10 เซนต์ เครื่องวิดีโอมีขนาดประมาณหนึ่งในสี่ อุปกรณ์ดังกล่าวทำให้พอดิกับเพจเจอร์ หมวกเบสบอล หรือเนคไทโดยผู้ทำการทดสอบจะใช้ถ่ายทอดรูปภาพ ข้อความในข้อสอบไปให้ผู้ช่วยเหลือซึ่งอยู่ในระยะ 20 ไมล์ โดยผู้ทำการทดสอบจะใส่อุปกรณ์ในการฟังเพื่อที่จะได้รับคำตอบกลับมา

ปากกาแสงอัลตราไวโอเล็ต (Ultraviolet Pens) อุปกรณ์นี้ใช้ในข้อสอบที่เป็นข้อเขียน เมื่อเขียนแล้วสามารถเห็นข้อสอบได้โดยการมองผ่านแสง

ระบบค้นและเข้าถึงข้อมูลบนอินเทอร์เน็ต (World Wide Web) เป็นหนทางหนึ่งที่ทำให้การทุจริตสะดวกขึ้น เว็บไซต์จำนวนมากมีคำแนะนำหรือวิธีการต่างๆ สำหรับผู้ที่ทุจริต การสอบ เว็บไซต์ส่วนมากจะไม่ได้บอกถึงวิธีการทุจริตการสอบโดยตรงแต่จะให้ข้อมูลในการขโมยความคิด บางเว็บไซต์จะมีการเสนอเพื่อขายข้อมูล ดังนี้

1. The Evil House of Cheat เว็บไซต์นี้ได้จัดเตรียมรายละเอียดของวิธีการทุจริตการสอบโดย ในขั้นแรกมุ่งประเด็นไปยังข้อสอบออนไลน์ ซึ่งมีข้อสอบ 10,000 ข้อต่อเทอมและลิงก์ที่เชื่อมโยงไปยังเว็บไซต์การทุจริตอื่น ๆ [URL: www.cheathouse.com]

2. Cheaters [sci] Heaven เว็บไซต์นี้มีคำจำกัดความว่า แสดงให้เห็นว่าคุณทุจริตการสอบอย่างไร [URL: www.geocities.com/televisioncity/set/8027]

3. Cheater's Paradise เว็บไซต์นี้มีลิงก์มากมายเกี่ยวกับการทุจริต มีเรื่องราวน่าขบขันเกี่ยวกับการทุจริตและแนะนำวิธีการทุจริตการสอบ [URL: www.jaberwock.com/cheat/]

4. Paper Online เว็บไซต์นี้สามารถค้นหาไฟล์ข้อมูลงานวิจัยได้ หรือสร้างข้อสอบข้อเขียนให้กับลูกค้าได้ โดยใช้บัตรเครดิต Visa, MasterCard, American Express และ Discover cards [URL: www.papers-online.com/]

5. School Suck เว็บไซต์นี้น่าจะเป็นที่นิยมมากที่สุดและมีชื่อเสียงในทางไม่ดีในการให้ข้อมูลในการทุจริต จากรายงานพบว่าผู้ใช้ 40,000 ครั้งต่อวัน แหล่งข้อมูลมีทั้งภาษาอังกฤษ รายงานของประเภทรัสเซียและอิสราเอล ก็สามารถเข้าถึงได้ [URL: www.schoolsucks.com]

Sutton and Huba (1995 cited in Eric et al., 2003) ได้รวบรวมพฤติกรรมที่เป็นข้อบ่งชี้ถึงการทุจริตการสอบโดยสรุปเป็นเทคนิควิธี ดังเช่น การลอกแบบจากนักเรียนคนอื่นหรือการใช้บันทึกที่ไม่ได้รับอนุญาตให้ใช้ขณะสอบ การขโมยข้อสอบ การใช้ตัวแทนไปสอบแทนในตำแหน่งคนใดคนหนึ่ง การส่งสัญญาณที่เป็นคำตอบ เช่น การใช้สัญญาณมือ การเคาะ การติดต่อข้อมูลอย่างลับ ๆ ก่อนสอบ การใช้เครื่องมือรับวิทยุอิเล็กทรอนิกส์ การใช้อุปกรณ์สื่อสารขนาดเล็กหรือวิธีอื่น ๆ ซึ่งเป็นวิธีที่สอดคล้องกับวิธีที่ Stanlick (2004) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมการทุจริตการสอบ ดังนี้

วิธีที่ใช้ในการทุจริต (Methods of Cheating) แบ่งออกเป็น

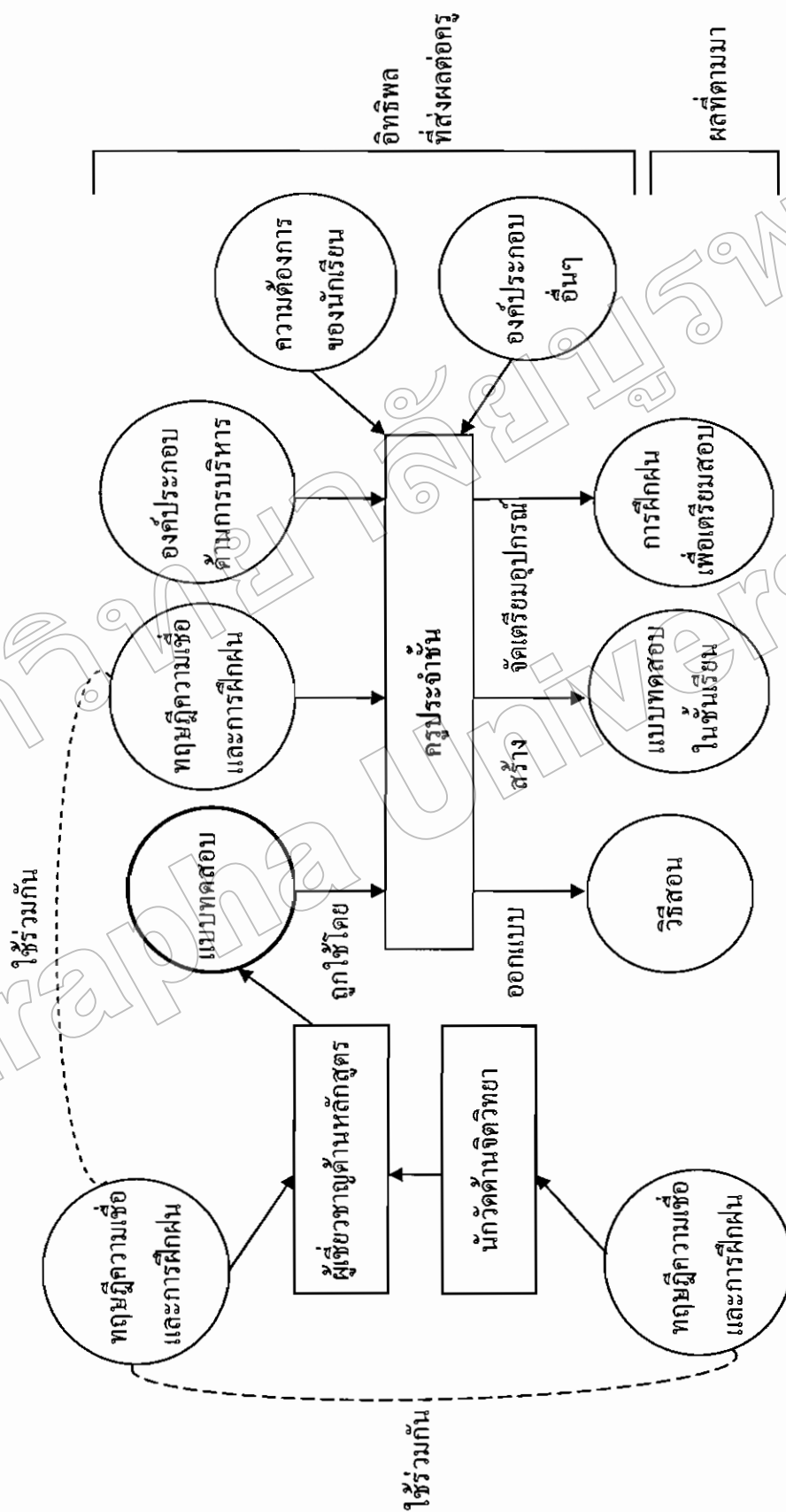
1. วิธีที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงดังเช่น การใช้อินเตอร์เน็ต การใช้เครื่องมือรับส่งสัญญาณต่าง ๆ จำพวก เทป ซีดี เครื่องช่วยฟัง อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ เป็นต้น

2. วิธีที่ไม่ใช้เทคโนโลยี เช่น การเขียนข้อความลงบนส่วนใด ๆ ของร่างกาย การบันทึกข้อความใส่กระดาษแล้วม้วนพับไว้เพื่อใช้ในระหว่างการสอบ การอัดสำเนาจากต้นฉบับเพื่อนำมาใช้ประโยชน์ การเข้าสอบแทนคนอื่น

การทุจริตโดยครูและผู้ดำเนินการสอบ

การใช้แบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถในตัวนักเรียนประสบความสำเร็จรุ่งเรืองที่สุดในปี ค.ศ.1970 แต่ในช่วงแรกก็ยังมุ่งความสนใจไปที่ความซื่อสัตย์ของครู มีงานวิจัยชิ้นหนึ่งที่ได้ศึกษาในปี 1920 เพื่อทดสอบพฤติกรรมการทุจริตของผู้หญิงจำนวน 110 คน ที่ลงทะเบียนเรียนในระดับวิทยาลัย ได้กำหนดบริบทเกี่ยวกับการทุจริต ผู้วิจัยใช้เทคโนโลยี (นำแผ่นพาราฟินบาง ๆ ติดไว้ด้านล่างกระดาษคำตอบ) โดยใช้เวลาและความอดทนในการออกแบบงานวิจัย แผ่นพาราฟินจะทำให้เห็นคำตอบเดิมหากนักเรียนเปลี่ยนคำตอบระหว่างการตรวจแบบให้คะแนนด้วยตนเอง งานวิจัยนี้รายงานว่า มีนักเรียน 26 คนเปลี่ยนคำตอบ 1-2 คำตอบ นักเรียน 4 คน เปลี่ยนคำตอบมากกว่า 10 คำตอบ (Atkins & Atkins, 1936)

กระบวนการทดสอบความสามารถได้รับการสนับสนุนในปี ค.ศ. 1970 และมีหลายรัฐที่ได้ทดสอบนักเรียน ในขณะที่ครูเริ่มมีแรงกดดันเพื่อให้นักเรียนได้มีคะแนนที่ดีในการทดสอบ แรงกดดันในตัวครูมีมาก บวกกับความเชื่อมั่นในตัวเองและการฝึกฝน ทำให้ครูเตรียมพร้อมนักเรียนในการสอบโดยใช้วิธีการต่าง ๆ ในการเตรียมสอบ ดังภาพที่ 4 แสดงแหล่งที่มาของแรงกดดันและองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อวิธีการสอนและการประเมินผล

ภาพที่ 4 โมเดลอิทธิพลและผลกระทบของการทดสอบที่ส่งผลต่อครู (Cizek, 1993, p. 7)

การรับรู้ต่อแหล่งที่มาของแรงกดดันและการรับรู้แรงกดดันที่มากขึ้น ทำให้ครูสามารถตอบสนองต่อแรงกดดันนั้นได้ มีการศึกษาโดย Shepard and Dougherty (1991) ซึ่งได้สำรวจครูในโรงเรียนใหญ่ 2 โรงเรียน พวกเขาพบว่า ครูส่วนใหญ่รายงานว่าแรงกดดันทำให้คะแนนของนักเรียนดีขึ้นด้วยแรงกดดันที่มาจากสิ่งเหล่านี้ 17.1% ระบุว่า พ่อแม่ทำให้เกิดแรงกดดันที่มีผลกระทบต่อนักเรียนมาก 24.4% ระบุว่าแรงกดดันมาจากครู 56.3% ระบุว่า มาจากตัวเอกในละคร 65.9% ระบุว่าสื่อมวลชน 78.9% บอกว่า ผู้บริหารและคณะกรรมการทางด้านการศึกษทำให้เกิดแรงกดดัน (Shepard & Dougherty, 1991, p. 14) และการศึกษาที่คล้ายคลึงกัน 31.5% ของครูที่ได้สำรวจและรายงานว่า ครูใช้เวลา 2 สัปดาห์หรือมากกว่านั้นในการนำแบบทดสอบมาตรฐานที่เป็นข้อสอบเก่ามาให้นักเรียนทำเพื่อฝึกฝน

การศึกษาเกี่ยวกับการทุจริตในโรงเรียนรัฐบาลในชิคาโก (Perlman, 1985) ได้ศึกษากับโรงเรียน 40 โรงเรียน 23 โรงเรียน เป็นโรงเรียนที่น่าสงสัยว่าจะมีการทุจริตเกิดขึ้นและอีก 17 โรงเรียน เป็นโรงเรียนที่ใช้สำหรับเปรียบเทียบ โรงเรียนที่น่าสงสัยว่าจะมีการทุจริตเกิดขึ้นพบว่ารูปแบบของคะแนนที่เพิ่มขึ้นผิดปกติกว่าแต่ก่อน หลังจากพบว่ามีผลผิดปกติซึ่งเป็นเปอร์เซ็นต์ที่สูงในนักเรียนเกรด 7 และเกรด 8 รูปแบบที่สองของการสอบคือการดำเนินการใน 40 โรงเรียนที่อยู่ภายใต้เงื่อนไข Perlman พบว่า แรงจูงใจในการทำการทดสอบอีกครั้งลดลง ซึ่งทำให้ชัดเจนว่าโรงเรียนที่น่าสงสัยคะแนนที่ทำการทดสอบอีกครั้งต่ำกว่าโรงเรียนที่ใช้เปรียบเทียบ ทำให้เห็นว่าเป็นเพราะข้อบกพร่องของการออกแบบการวิจัย ซึ่งเป็นไปได้ว่าจะเกิดจากการประเมินที่ต่ำไปของการทุจริตในบางโรงเรียน

กลุ่มตัวอย่างขนาดใหญ่ของครูที่สอนในเกรด 3, 5 และ 6 ในสองโรงเรียนใหญ่ได้สอบถามซึ่งครูกล่าวว่าเชื่อว่าพฤติกรรมทุจริตต้องมีบ้างที่ถูกฝึกฝนโดยครู (Shepard & Dougherty, 1991) ผลตอบรับของพวกเขาแสดงให้เห็นในตารางที่ 7 ซึ่งระบุให้เห็นถึงพฤติกรรมอย่างกว้าง ๆ ที่เกิดขึ้นบางครั้งบางคราว

ตารางที่ 7 ร้อยละของครูที่เชื่อว่าการฝึกฝนในการดำเนินการสอบได้เกิดขึ้นที่โรงเรียนพวกเขา

พฤติกรรม	ไม่เคย	นานครั้ง	บ่อยครั้ง	บ่อยๆ	ไม่มีความ คิดเห็น
บอกใบ้คำตอบที่ถูกต้อง	28.5	20.8	16.9	5.8	28.0
ให้เวลาสอบแก่นักเรียนเกินกว่าเวลาที่กำหนดไว้	38.0	19.7	15.2	4.4	22.7
อ่านคำถามให้นักเรียนฟัง	38.8	22.2	11.9	2.2	24.9
ตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาในข้อสอบ	43.2	20.5	8.9	2.8	24.7
เปลี่ยนคำตอบของนักเรียนในกระดาษคำตอบ	58.4	7.8	5.5	0.6	27.7
เน้นย้ำคำถามระหว่างการสอบ	36.3	20.8	16.1	1.9	24.9
ไม่ให้นักเรียนสอบหากนักเรียนมีปัญหา กับการสอบ	50.7	15.8	7.5	5.8	20.2
ส่งเสริมให้นักเรียนขาดสอบหากนักเรียนมี ปัญหาในการสอบ	60.1	10.8	5.5	1.9	21.6
ฝึกฝนทำข้อสอบจากข้อสอบจริง	54.6	12.5	8.0	3.3	21.6
ให้คำแนะนำของข้อสอบแก่นักเรียน	56.8	11.6	6.4	1.9	23.3
ให้แบบฝึกหัดที่คล้าย ๆ กับข้อสอบ	24.9	15.8	10.5	19.7	19.1

การศึกษาที่เกี่ยวข้องกับครู 186 คน จากจอร์เจีย พบว่า ครูในโรงเรียนระดับประถมศึกษาส่วนใหญ่รายงานถึงการใช้วิธีการที่ไม่เหมาะสมในการเพิ่มคะแนนสอบแก่นักเรียน ซึ่งแรงกดดันทำให้เกิดการเพิ่มคะแนนให้กับนักเรียนและครูเหล่านั้นเป็นไปได้น้อยที่จะรายงานเกี่ยวกับพฤติกรรมการทุจริต (Monsaas & Engelhard, 1991) ในปี 1989 ครูคนหนึ่งจาก South Carolina ได้ถูกไล่ออกเมื่อเธอให้ข้อสอบและคำตอบในการสอบครั้งสำคัญกับนักเรียนของเธอเพื่อฝึกฝนก่อนการสอบจะเริ่มขึ้น (Canner, 1992) การวิเคราะห์ของหลาย ๆ โรงเรียนใน Los Angeles แสดงให้เห็นว่าการปฏิบัติของนักเรียนเพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมายโดยใช้โปรแกรมการทดสอบ California Assessment Program (CAP) อาจจะมีคุณสมบัติบางส่วนที่ทุจริตโดยครูเมื่อเปอร์เซ็นต์ของความมั่นใจและการเปลี่ยนคำตอบของนักเรียนพบว่ามีนัยสำคัญมากกว่าที่คาดหวังไว้ (Aiken, 1991)

ความสัมพันธ์ระหว่างการทุจริตการสอบกับตัวแปรต่าง ๆ

องค์ประกอบที่สัมพันธ์กับการทุจริต สามารถจัดแบ่งเป็นกลุ่มได้ ดังนี้

1. กลุ่มแรกประกอบด้วย ลักษณะเฉพาะเกี่ยวกับภูมิหลังของนักเรียน และตัวแปรอื่น ๆ เช่น เพศ อายุ และอื่น ๆ และ ตัวแปรเชิงพรรณนา เช่น สถานะทางการงาน สาขาวิชาที่เรียน GPA และอื่น ๆ

2. กลุ่มที่สองประกอบด้วย โครงสร้างด้านจิตวิทยา คือ การอ้างถึงลักษณะเฉพาะที่เป็นความรู้สึกกึ่งคิดที่สามารถสังเกตและวัดได้ ตัวอย่างเช่น ลักษณะของสติปัญญา ที่สามารถใช้แบบทดสอบวัดได้อย่างคร่าว ๆ สะท้อนให้เห็นถึงแนวคิดด้านสังคมและด้านวิทยาศาสตร์ การศึกษาที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบที่สัมพันธ์กับการทุจริต รวมถึงโครงสร้างของ สติปัญญา ความซื่อสัตย์ เป็นต้น

3. กลุ่มที่สามประกอบด้วยตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการเรียนการสอนชั้นเรียน และองค์ประกอบจากสภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้อง เช่นการจัดที่นั่งในชั้นเรียน ขนาดชั้นเรียน และรูปแบบของการทดสอบ รวมถึงลักษณะของครูผู้สอนซึ่งมีรูปแบบของการจัดการในชั้นเรียนและทัศนคติจะส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมการทุจริตด้วยเช่นกัน

4. กลุ่มที่สี่ เป็นกลุ่มที่อยู่นอกเหนือจากสามกลุ่มข้างต้น เช่น ขนาดของโรงเรียน ลักษณะของผู้ให้ข้อมูลหรือผู้รับข้อมูล เป็นกลุ่มที่มีส่วนเกี่ยวข้องน้อยที่สุดในการศึกษาการทุจริต

1. ตัวแปรภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง (Demographic Variables)

1.1 เพศ (Gender)

งานวิจัยส่วนใหญ่พบว่าเพศชายมีพฤติกรรมการทุจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเองมากกว่าผู้หญิง (Baird, 1980; Baldwin et al., 1996; Hetherington & Feldman, 1964 cited in Cizek, 1999; Davis et al., 1992; Jensen et al., 2002; Newstead et al., 1996) แต่งานวิจัยบางเรื่องพบว่าเพศหญิงทุจริตการสอบมากกว่าเพศชาย (Jacobson, Berger, & Millham, 1970 cited in Davis et al., 1992) และงานวิจัยบางเรื่องไม่พบความแตกต่างระหว่างหญิงชายในการทุจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเอง (Fischer, 1970; Karabenick & Srull, 1978; Vitro & Schoer, 1972 cited in Davis et al., 1992)

งานวิจัยของ Hartshorne and May (1928) ได้แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างผู้หญิงและผู้ชายในแบบทดสอบความซื่อสัตย์ งานวิจัยของ Coady and Sawyer (1986) ได้ศึกษากับเด็กนักเรียนเกรด 3 พบว่าเมื่อมีสิ่งดึงดูดใจในการทุจริตการสอบ เด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิงไม่มีความแตกต่างกัน Krebs (1969) ได้ศึกษาการทุจริตจากกลุ่มตัวอย่าง 132 คน เป็นนักเรียนเกรด 6

ซึ่งพบว่าไม่มีความแตกต่างกันในการทุจริตการสอบระหว่างเด็กผู้หญิงกับเด็กผู้ชาย Anderman, Griesinger, and Westerfield (1998) พบว่าไม่มีความแตกต่างกันระหว่างเด็กผู้หญิงกับเด็กผู้ชาย โดยใช้กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนในเกรด 6, 7 และ 8 จำนวน 285 คน มีการศึกษาเพียงไม่กี่เรื่องที่พบว่ามีความแตกต่างกันในเรื่องเพศ เช่น Hetherington and Feldman (1964) พบว่าเด็กผู้หญิงในโรงเรียนระดับประถมศึกษาทุจริตมากกว่าเด็กผู้ชายเล็กน้อย Lobel and Levanon (1988) พบว่าเด็กผู้ชายในโรงเรียนประถมศึกษาทุจริตมากกว่าเด็กผู้หญิง

ในโรงเรียนระดับประถมศึกษา การทุจริตการสอบระหว่างเพศชายและเพศหญิงไม่มีความแตกต่างกัน อย่างไรก็ตามจากการศึกษาในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาพบว่ามีความแตกต่างกัน โดยมีการรายงานว่าอัตราการเกิดการทุจริตและมีการยอมรับการทุจริต พบมากที่สุด chez Feldman and Feldman (1967) ได้อธิบายว่า ในโรงเรียนระดับประถมศึกษาส่วนใหญ่ผู้หญิงจะทุจริตมากกว่าผู้ชาย ส่วนนักเรียนผู้ชายจะทุจริตมากกว่าผู้หญิงโดยเฉพาะกับนักเรียนชั้นปีสุดท้าย ในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา

ในระดับวิทยาลัย พบว่าอัตราการเกิดการทุจริตมากที่สุดและมีการยอมรับมากที่สุดในกลุ่มนักเรียนผู้ชาย อย่างไรก็ตามการศึกษาเกี่ยวกับการรายงานการพฤติกรรมทุจริตด้วยตนเอง ทำให้เห็นว่าผู้ชายมีพฤติกรรมการทุจริตการสอบมากกว่าผู้หญิง

1.2 ความสำเร็จในการเรียน (Achievement)

โดยปกติจะวัดด้วยผลการเรียนเฉลี่ย (Grade Point Average; GPA) การวิจัยส่วนใหญ่พบว่าผลการเรียนเฉลี่ยมีความสัมพันธ์ทางลบกับการทุจริตการสอบ กล่าวคือคนที่ได้ผลการเรียนต่ำ มีแนวโน้มในการทุจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเองมากขึ้น (Baird, 1980; Antion & Michael, 1983; Bronzaft, Stuart, & Blum, 1973; Fakouri, 1972; Vitro, 1971; Bunn, Caudill, & Gropper, 1992; Diekhoff et al., 1996; Haines et al., 1986; Graham et al., 1994; Moffatt, 1990; Mixon, 1996; Brandes, 1986; Newstead et al., 1996; Rost & wild, 1994 cited in Cizek, 1999; Newstead et al., 1996; Drake, 1941 cited in Cizek, 1999)

ระบบการศึกษาในประเทศสหรัฐอเมริกา จะนำผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสรุปเพื่อให้เกรดแก่นักเรียน ในระดับประถมศึกษาจะให้เกรด A ถึง F ส่วนในระดับวิทยาลัยจะให้เกรด 0.0 ถึง 4.0 หรือให้เป็นอย่างอื่น เช่น เปรเซ็นต์ จากงานวิจัยเกี่ยวกับการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับการทุจริตการสอบโดยใช้เกรดหรือ GPA เป็นตัวแปรต่างๆ สรุปได้ว่าอย่างชัดเจนว่า การทุจริตมีความสัมพันธ์ผกผันกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กล่าวคือ นักเรียนที่ได้เกรดต่ำจะมีพฤติกรรมเกี่ยวกับการทุจริตมากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง (Cizek, 1999, p. 95)

สุชาดา กรเพชรปานิ (2549, หน้า 143 -164) ศึกษาเรื่อง ความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ ของนักศึกษามหาวิทยาลัย เพื่อศึกษาลักษณะของพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการที่นักศึกษา เคยกระทำในมหาวิทยาลัย โดยการสำรวจนักศึกษามหาวิทยาลัยของรัฐแห่งหนึ่ง จำนวน 583 คน จาก 6 สาขาวิชา ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่า ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับ พฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ ความตั้งใจกระทำความไม่ซื่อสัตย์ ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมและ การคล้อยตามกลุ่มเพื่อน สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการได้ร้อยละ 13

1.3 อายุและระดับชั้นปีที่เรียนอยู่ในโรงเรียน (Age and Year in school)

ผลการวิจัยด้านอายุและระดับชั้นปีที่เรียนอยู่ในโรงเรียน พบความสัมพันธ์ทางบวก ระหว่างระดับชั้นปีที่เรียนอยู่ในโรงเรียนกับการทุจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเอง กล่าวคือ ยิ่งชั้นปีที่เรียนในโรงเรียนมากขึ้น ก็มีแนวโน้มที่จะทุจริตมากขึ้น (Moffatt, 1990; Harp & Taieztz, 1966; Gardner et al., 1998 cited in Cizek, 1999) แต่การวิจัยบางเรื่องได้ผลที่ตรงข้ามกัน (Haines et al., 1986 cited in Cizek, 1999) ดังนั้นจึงยังไม่สามารถสรุปเกี่ยวกับอายุและระดับชั้นปีที่เรียนได้

ความสัมพันธ์ระหว่างอายุและปีที่เรียนในโรงเรียนกับการทุจริตค่อนข้างจะสรุปยาก เพราะว่าลักษณะเฉพาะของนักเรียนจะเปลี่ยนไปตามในแต่ละระดับชั้น เช่น นักเรียนที่มี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จะขาดแรงจูงใจหรือความพยายาม และการสนับสนุนเศรษฐกิจ ผลลัพธ์ที่เกิดกับนักเรียนบางคนทำให้นักเรียนไม่มีเพื่อนร่วมงาน การทุจริตปรากฏมากสุดใน โรงเรียนระดับมัธยมศึกษา การศึกษาพบว่าอัตราการทุจริตจะมีเสถียรภาพมากในช่วงที่ย้ายจาก ระดับมัธยมศึกษาไประดับวิทยาลัย จากรายงานของนักเรียนเกี่ยวกับการทุจริตในโรงเรียนมัธยม และวิทยาลัยแสดงให้เห็นว่ามีความแตกต่างในการทุจริตน้อยมาก (Davis et al., 1992) จากการสำรวจโดย Baird (1980) พบว่า 84.5% ของนักเรียนรายงานว่ามีการทุจริตในระดับ มัธยมศึกษาและ 75.5% รายงานว่ามีการทุจริตในระดับวิทยาลัย

การทุจริตปรากฏเพิ่มขึ้นกับนักเรียนที่ย้ายจากนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ไปถึงปีสุดท้าย Moffatt (1990) พบว่ามีการทุจริตเกิดมากในนักเรียนชั้นปีสุดท้าย Harp & Taieztz (1966) พบว่าการทุจริต พบมากในนักเรียนชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4

การสำรวจของ Haines et al. (1986) เกี่ยวกับอายุ พบความสัมพันธ์กับการทุจริตโดย ให้รหัส “0” แทน มีผู้ทุจริต และ “1” แทนรหัสไม่มีผู้ทุจริต ค่าความสัมพันธ์คือ .40 บ่งชี้ว่านักเรียน ที่มีอายุมากกว่าค่อนข้างจะมีแนวโน้มในการทุจริตมากกว่าในทางกลับกัน ค่าเฉลี่ยของอายุในกลุ่ม ที่ยอมรับว่ามีการทุจริต คือ 20.3 ปี ส่วนค่าเฉลี่ยของผู้ที่ไม่มีการทุจริต คือ 25.6 ปี

1.4 ตัวแปรกลุ่มสาขาวิชาที่เรียน

Newstead et al. (1996) พบว่ากลุ่มผู้เรียนสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มีการทุจริตการสอบมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ ส่วนงานวิจัยของ Meade (1992 cited in Cizek, 1999) พบว่านักศึกษาในกลุ่มบริหารธุรกิจทุจริตการสอบมากที่สุด รองลงมาคือ กลุ่มวิศวกรรมศาสตร์ ทั้งนี้ Cizek (1999) ได้รวบรวมข้อมูลการทุจริตการสอบของนักศึกษาในสาขาวิชาต่าง ๆ แล้วสรุปว่า ภาพรวมการทุจริตการสอบเมื่อจัดลำดับสูงที่สุดไปจนต่ำที่สุด สรุปได้ดังนี้ วิศวกรรมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ มนุษยศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ ศิลปกรรมศาสตร์ สังคมศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ภาษาศาสตร์และเศรษฐศาสตร์

1.5 ความเชื่อทางศาสนา การสอนและการฝึกฝน (Religious Beliefs, Instruction, and Practice)

ความเชื่อทางศาสนามีส่วนเกี่ยวข้องกับการทุจริต นักเรียนที่ดั่งอยู่ในกรอบของศีลธรรมจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับการทุจริตน้อยกว่าผู้ที่ไม่อยู่ในกรอบศีลธรรม ความเป็นจริงก็คือ ความเชื่อทางศาสนา, การสอนและการฝึกฝน จะส่งผลต่อพฤติกรรมการทุจริตในวิธีการที่แตกต่างกัน

ในทางตรงข้าม ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการทุจริตกับศาสนา Sierles et al. (1980) พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างอัตราการเกิดการทุจริตกับศาสนา โดยศึกษากับนักเรียนในโรงเรียนแพทย์ 428 คน เป็นเรื่องที่ไม่สำคัญ Nowell and Laufer (1997) พบว่าไม่มีความสัมพันธ์กันระหว่างศาสนาและการทุจริต โดยศึกษากับนักเรียนสาขาเศรษฐศาสตร์

Atkins and Atkins (1936) ได้สอนเกี่ยวกับหลักจริยธรรมแก่นักเรียนในระดับวิทยาลัย ในวันที่มีการทดสอบพบว่าพฤติกรรมการทุจริตลดลง อย่างไรก็ตาม นักเรียนในระดับวิทยาลัยที่ได้อ่านเกี่ยวกับหลักศีลธรรมก่อนสอบเขียนคำศัพท์พบว่าการทุจริตมากกว่านักเรียนที่อ่านบทเรียนที่ไม่เกี่ยวข้องกัน (Dienstbier, Kahle, Wiliss, & Tunnell, 1980)

Corcoran and Rotter (1987) พบว่านักเรียนในระดับวิทยาลัยที่เป็นเพศหญิง มีการทุจริตในการวัดผลด้านศีลธรรมเพื่อให้ได้คะแนนสูง มากกว่านักเรียนที่มีคะแนนต่ำในการทดสอบด้านศีลธรรม ภายได้เงื่อนไขในการเสี่ยงต่อการจับการทุจริต

นักเรียนที่ระบุว่าเป็นผู้ทุจริตการสอบรายงานว่าได้เข้าโบสถ์เฉลี่ย 32.7 วันต่อปี ส่วนนักเรียนที่ไม่ได้ทุจริตรายงานว่าเข้าโบสถ์เพียง 14 วันต่อปี

1.6 ตัวแปรอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

ตารางที่ 8 แสดง ผลสรุปตัวแปรอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง และมีค่าความสัมพันธ์ปรากฏอยู่ในตาราง ค่าที่เป็นบวกชี้ให้เห็นว่าเป็นตัวแปรที่เกี่ยวข้องกันมากกับอัตราการเกิดการทุจริต ความเป็นไปได้ในการทุจริต หรือความน่าจะเป็นที่ทุจริต ส่วนค่าที่เป็นลบแสดงให้เห็นว่าตัวแปรเกี่ยวข้องกับการทุจริตน้อย

ตารางที่ 8 ตัวแปรต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทุจริต

ตัวแปร	N	ระดับชั้น	ชนิดของข้อมูล	การค้นพบ	
				การทุจริตที่เพิ่มขึ้นเกี่ยวกับ...	อ้างอิง
การจ้างงาน (Employment)	380	วิทยาลัย	รายงานด้วยตนเอง	22 นักเรียนทำงานเต็มเวลา	Haines et al. (1986)
เชื้อชาติ (Ethnicity)	474	วิทยาลัย	รายงานด้วยตนเอง	นักเรียนทำงานเต็มเวลา	Diekhoff et al. (1996)
	311	วิทยาลัย	การสังเกต	นักเรียนทั้งหมดในโรงเรียน	Nowell & Laurer (1999)
	1,534	เกรด 9-12	รายงานด้วยตนเอง	นักเรียนผิวขาว ส่วนใหญ่เป็นชาวสเปน เอเชีย หรือคนกลุ่มน้อย ไม่มี	Calabrese & Cochran (1990)
	322	วิทยาลัย	รายงานด้วยตนเอง	ความแตกต่างระหว่างชาวผิวขาวและผิวดำ ไม่มีความแตกต่างระหว่างนักเรียนผิวขาว และดำในการรับรู้พฤติกรรมการทุจริต	Sutton & Huba (1995)
	285	เกรด 6-8	รายงานด้วยตนเอง	ไม่แตกต่างกันระหว่างนักเรียนส่วนใหญ่ (ผิวขาว) และนักเรียนส่วนน้อย	Anderman et al. (1998)
	143	วิทยาลัย	รายงานด้วยตนเอง	ไม่มีความสัมพันธ์กันระหว่างเชื้อชาติกับการทุจริต	Sierles et al. (1988)

ตารางที่ 8 (ต่อ)

ตัวแปร	N	ระดับชั้น	ชนิดของข้อมูล	การค้นพบ	
				การทุจริตที่เพิ่มขึ้นเกี่ยวกับ...	อ้างอิง
การเข้าร่วมการศึกษานอกหลักสูตร (Extracurricular Participation)	200	วิทยาลัย	รายงานด้วยตนเอง	ไม่มีความสัมพันธ์เกี่ยวกับการทุจริตส่วนใหญ่ไม่เกี่ยวกับการทุจริต	Baird (1980)
	380	วิทยาลัย	รายงานด้วยตนเอง	เกี่ยวข้องในการเป็นตัวแทนนักศึกษามหาวิทยาลัย	Haines et al. (1986)
	474	วิทยาลัย	รายงานด้วยตนเอง	เกี่ยวข้องในการเป็นตัวแทนนักศึกษาวิทยาลัย	Diekhoff et al. (1996)
การสนับสนุนทางการเงินเพื่อการศึกษา (Financial Support for Education)	380	วิทยาลัย	รายงานด้วยตนเอง	ผู้ปกครองให้การสนับสนุนทางการเงิน	Haines et al. (1986)
	474	วิทยาลัย	รายงานด้วยตนเอง	ผู้ปกครองให้การสนับสนุนทางการเงิน	Diekhoff et al. (1996)
	480	วิทยาลัย	รายงานด้วยตนเอง	ผู้ปกครองจ่ายเงินสำหรับการศึกษาในวิทยาลัย	Graham et al. (1994)

ตารางที่ 8 (ต่อ)

ตัวแปร	N	ระดับชั้น	ชนิดของข้อมูล	การค้นพบ	
				๗.๘ การทุจริตที่เพิ่มขึ้นเกี่ยวข้องกับ...	อ้างอิง
ลักษณะการอยู่อาศัย (Housing Status)	474	วิทยาลัย	รายงานด้วยตนเอง	นักเรียนมีทุนการศึกษา	Diekhoff et al. (1996)
	480	วิทยาลัย	รายงานด้วยตนเอง	อาศัยอยู่ในบ้านพักในวิทยาลัย	Graham et al. (1994)
การมีส่วนร่วมในกีฬาภายในมหาวิทยาลัย (Intramural Sports Participation)	380	วิทยาลัย	รายงานด้วยตนเอง	เกี่ยวข้องกับกีฬาภายในมหาวิทยาลัย	Diekhoff et al. (1996)
การฝ่าฝืนกฎ ข้อบังคับและการละเมิดกฎ (Law Violation and Rule Breaking)	123	วิทยาลัย	รายงานด้วยตนเอง	นักเรียนยอมรับว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับ การกระทำผิด	Heisler (1974)
	60	โรงเรียน เด็กก่อน วัยเรียน	สังเกต	ละเมิดกฎเกณฑ์นำไปสู่การทุจริต	Ross & Ross (1969)

ตารางที่ 8 (ต่อ)

ตัวแปร	N	ระดับชั้น	ชนิดของข้อมูล	การค้นพบ	
				การทุจริตที่เพิ่มขึ้นเกี่ยวข้องกับ...	อ้างอิง
	60	วิทยาลัย	รายงานด้วยตนเอง	.48	นักเรียนที่ทุจริตการสอบ รายงาน พฤติกรรมความไม่ซื่อสัตย์ใน การทำงาน Sims (1993)
สถานภาพการแต่งงาน (Marital Status)	380	วิทยาลัย	รายงานด้วยตนเอง	-.33	นักเรียนยังไม่แต่งงาน Haines et al. (1986)
ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง (Parental Education)	474	วิทยาลัย	รายงานด้วยตนเอง		นักเรียนยังไม่แต่งงาน Diekhoff et al. (1996)
รูปแบบการเลี้ยงดูของ ผู้ปกครอง (Parental Style)	285	เกรด 6-8	รายงานด้วยตนเอง		ไม่ความสัมพันธ์กับระดับการศึกษาของ ผู้ปกครอง Anderman et al. (1998)
	70	วิทยาลัย	การสังเกต		นักเรียนรายงานรูปแบบการเลี้ยงดู ถ้าไม่ลงโทษอย่างรุนแรงก็จะมี ความผิดตาปราชญ์ Vitto (1971)
การขโมยความคิด (Plagiarism)	115	วิทยาลัย	รายงานด้วยตนเอง	.70	นักเรียนเข้าร่วมในการขโมยความคิด (1995) Roig & DeTommaso

2. ความสัมพันธ์ระหว่างการทุจริตการสอบกับตัวแปรทางจิตวิทยา (Psychological Variable)

2.1 ความอ่อนไหวทางอารมณ์ (Neuroticism)

ลักษณะบุคลิกภาพนี้เป็นองค์ประกอบหนึ่งในบุคลิกภาพแบบ 3 องค์ประกอบตามแนวคิดของ Eysenck ลักษณะนี้เกี่ยวข้องกับความรู้สึก เจ้าอารมณ์ ไม่นับถือตนเอง มองโลกในแง่ร้ายและวิตกกังวล Pelvin and John (2001) พบว่ามีความสัมพันธ์ทางบวกระหว่างการทุจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนตนเองและความอ่อนไหวทางอารมณ์ กล่าวคือ คนที่อ่อนไหวทางอารมณ์สูงจะมีแนวโน้มที่จะทุจริตในการสอบมากขึ้น (Keehn, 1956; Singh & Akhtar, 1972 cited in Cizek, 1999)

2.2 การเปิดตัว (Extraversion)

ลักษณะบุคลิกภาพนี้เป็นองค์ประกอบหนึ่งในบุคลิกภาพ 3 องค์ประกอบตามแนวคิดของ Eysenck ลักษณะนี้เกี่ยวข้องกับลักษณะชอบเข้าสังคม กระตือรือร้น แสวงหาความตื่นเต้น Pelvin and John (2001) พบว่ามีความสัมพันธ์ทางบวกระหว่างการทุจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนตนเองและคะแนนด้านการเปิดตัว กล่าวคือ คนที่เปิดตัวจะมีแนวโน้มที่จะทุจริตการสอบมากขึ้น (Keehn, 1956; Singh & Akhtar, 1972; Brownell, 1928 cited in Cizek, 1999)

2.3 การตั้งเป้าหมายในการเรียน (Goal Orientation)

เป้าหมายในการเรียนสามารถแบ่งได้ 2 ประเภท (Anderman & Midgley, 2004) คือ ประเภทแรกเป็นการเน้นการเรียนรู้ (Mastery-orientation) ซึ่งเป็นความเชื่อว่าคนสามารถเรียนรู้ทักษะที่จำเป็นที่จะอยู่รอด โดยการใช้ทักษะของคนควบคุมสภาพแวดล้อมได้ และความเชื่อที่ว่าตนเองสามารถที่จะสร้างความสุขและสุขภาพที่สมบูรณ์แข็งแรงได้ (Franken, 1998 cited in Bereby-Meyer & Kaplan, 2005) ประเภทที่สองเป็นการเน้นผลการเรียน (Performance - Orientation) ซึ่งเป็นความเชื่อที่ว่าคนสามารถที่จะไปถึงจุดหมายตามที่ตนเองต้องการโดยการเรียนรู้วิธีการที่จะไปถึงจุดหมายนั้น และการไปถึงจุดหมายนั้นก็เป็วิธีหนึ่งที่จะก้าวหน้า โดยความก้าวหน้าก็นำมาซึ่งความสุข ผู้ที่มีลักษณะแบบนี้จะมุ่งเน้นที่ผลลัพธ์ของงานมากที่สุด บุคคลที่มีลักษณะการเน้นผลการเรียนสูงนั้นจะมองทักษะเป็นเรื่องที่ไม่สำคัญเท่าไรนัก แต่มักจะใช้กลเม็ดต่าง ๆ ในการที่จะบรรลุผลงานหรือเอาชนะ ทำให้บุคคลเหล่านี้ไม่สามารถอ้างว่าความสำเร็จที่เกิดขึ้นนั้นเกิดมาจากความสามารถของตนเอง (Franken, 1998 cited in Bereby-Meyer & Kaplan, 2005) ซึ่งจากงานวิจัยที่ผ่านมาพบว่า การเน้นการเรียนรู้จะมีความสัมพันธ์ทางลบระดับต่ำถึงปานกลางกับการทุจริตการสอบ (Huss et al., 1993; Weiss et al., 1993 cited in Cizek, 1999; Anderman, & Midgley, 2004; Murdock, Hale, & Weber, 2001; Anderman, Griesinger, &

Westerfield, 1998) ผู้เรียนที่เรียนโดยเน้นผลการเรียนนั้นงานวิจัยส่วนใหญ่พบว่ามีความสัมพันธ์ทางบวกระดับต่ำถึงปานกลางกับการทุจริตการสอบ (Huss et al., 1993; Weiss et al., 1993 cited in Cizek, 1999; Anderman, & Midgley, 2004; Anderman, Griesinger, & Westerfield, 1998)

2.4 การรับรู้ความเสี่ยง (Risk Perception)

การรับรู้ความเสี่ยงของการทุจริตการสอบ พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความเสี่ยงกับการทุจริตการสอบเป็นความสัมพันธ์ทางลบในระดับที่ไม่สูงนัก กล่าวคือ ผู้ที่ทุจริตการสอบจะรับรู้ความเสี่ยงว่าจะถูกจับได้น้อยลง (Corcoran & Rotter, 1987; McCabe & Trevino, 1993; Hill & Kochendorfer, 1969 cited in Cizek, 1999)

2.5 เจตคติต่อพฤติกรรมทุจริตการสอบ (Attitude toward Cheating Behavior)

Davis et al. (1992) ได้วัดเจตคติโดยตรงต่อการทุจริตการสอบ โดยถามว่าการทุจริตการสอบผิดหรือไม่ พบว่า 90% ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดตอบว่าผิด ซึ่งขัดแย้งกับข้อมูลการทุจริตการสอบที่พบว่ามีทุจริตการสอบประมาณ 9 – 64% ในขณะที่ Bolin (2003) นำผลการวัดเจตคติของ Davis et al. (1992) มาใช้สถิติวิเคราะห์เส้นทาง (Path Analysis) พบว่าการควบคุมตนเองมีผลโดยอ้อมผ่านเจตคติต่อการทุจริตในการเรียนไปถึงการทุจริตการสอบ ซึ่งเมื่อใช้การควบคุมตนเอง และเจตคติต่อการทุจริตในการเรียนร่วมกัน สามารถอธิบายความแปรปรวนได้ถึง 39% ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความไม่สอดคล้องกันของงานวิจัยของ Davis et al. (1992) และ Bolin (2003)

2.6 ความใจแข็ง (Psychoticism)

ลักษณะบุคลิกภาพนี้เป็นองค์ประกอบหนึ่งในบุคลิกภาพ 3 องค์ประกอบตามแนวคิดของ Eysenck ลักษณะนี้เกี่ยวข้องกับการชอบสันโดษ ไม่สนใจความรู้สึกของผู้อื่น เย็นชา ต่อต้านสังคม (Pelvin & John, 2001) ซึ่งยังไม่พบงานวิจัยที่ผ่านมาได้ทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะนี้และการทุจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเอง

2.7 การกล้าปฏิเสธเพื่อน (Refusal Assertiveness to Peer)

Zukeman (1994 cited in Roberti, 2004) ได้ให้ความหมายของลักษณะนี้ไว้ว่าเป็นลักษณะภายในแต่ละบุคคลที่คอยแสวงหาการรับสัมผัสและประสบการณ์ที่หลากหลาย แปลก ซับซ้อน และเข้มข้น และชอบที่จะเสี่ยงไม่ว่าจะเป็นทางร่างกาย ทางสังคม ทางกฎหมาย หรือทางการเงิน เพื่อที่จะได้รับประสบการณ์เหล่านี้ จากงานวิจัยที่ผ่านมาพบว่าการแสวงหาความตื่นเต้นเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงภัยต่าง ๆ เช่น การเสพยาเสพติด แอลกอฮอล์ กีฬาที่มีความเสี่ยงสูง การมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่มีการป้องกัน พฤติกรรมการพนันเกินตัว การขับรถด้วยความประมาท และอื่น ๆ (Roberti, 2004) และพฤติกรรมทุจริตการสอบถือว่าเป็นพฤติกรรม

ที่มีความเสี่ยงอย่างหนึ่ง

นอกเหนือจากตัวแปรทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการทุจริตการสอบดังที่ได้กล่าวมาแล้ว
นั้น ยังมีตัวแปรอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งแสดงได้ ดังตารางที่ 9

มหาวิทยาลัยบูรพา
Burapha University

ตารางที่ 9 ความสัมพันธ์ของตัวแปรด้านจิตวิทยาเกี่ยวกับการทูลจริต

ตัวแปร	N	ระดับชั้น	ชนิดของข้อมูล	r ^๑	การค้นพบ	
					การทูลจริตที่เพิ่มขึ้นเกี่ยวข้องกับ...	อ้างอิง
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement)	154	วิทยาลัย	สังเกต		ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	Roig & Neaman (1994)
การเรียนรู้กับเป้าหมายเพื่อให้ได้เกรด (Learning vs. Grade Orientation)	113	เกรด 5	สังเกต		เพศชายจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง	Johnson & Gormly (1972)
	220	วิทยาลัย	รายงานด้วยตนเอง	.38	เป้าหมายเพื่อให้ได้เกรดที่ดี	Huss et al. (1993)
ความต้องการการบรรลุผลสำเร็จ (Need for Achievement)	197	เกรด 10-12	รายงานด้วยตนเอง	-.35	ลดความต้องการในการบรรลุผลสำเร็จในโรงเรียน	Rost & Wild (1994)
	51	วิทยาลัย	สังเกต		ความต้องการการบรรลุผลสำเร็จที่สูงกว่า	Johnson (1981)
	33	วิทยาลัย	สังเกต		ลดความต้องการในการบรรลุผลสำเร็จ	Schwartz et al. (1969)
ความสำคัญของการสอบ (Test Importance)	611	เกรด 5-6	สังเกต		รับรู้ความสำคัญในการสอบเมื่อความน่าจะเป็นในการสอบประสบความสำเร็จต่ำ	Vitro & Schoer (1972)

ตารางที่ 9 (ต่อ)

ตัวแปร	N	ระดับชั้น	ชนิดของข้อมูล	การค้นพบ	
				การทุจริตที่เพิ่มขึ้นเกี่ยวข้องกับ...	อ้างอิง
ความวิตกกังวลด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Achievement Anxiety)	148	วิทยาลัย	การสังเกต	.20 ความวิตกกังวลมากขึ้นเกี่ยวกับ การบรรลุผลสำเร็จในการศึกษา	Antion & Michael (1983)
	111	เกรด 10-11	การสังเกต	.45 ความวิตกกังวลเพิ่มขึ้นเกี่ยวกับ การบรรลุผลสำเร็จ	Shelton & Hill (1969)
เจตคติและการรับรู้ (Attitudes and Perceptions)	285	เกรด 6-8	รายงานด้วยตนเอง	.19 ความกังวลเพิ่มขึ้นเกี่ยวกับการศึกษา	Anderman et al. (1998)
	143	วิทยาลัย	รายงานด้วยตนเอง	.16 คำเยาะเย้ยถากถางนำไปสู่การทุจริต	Sierles et al. (1988)
	698	วิทยาลัย	รายงานด้วยตนเอง	ปราศจากเจตคติต่อการลงโทษ รับรู้ อัตราการใช้การทุจริตโดยนักเรียนคนอื่น เพิ่มขึ้น	Knowlton & Hamerlynck (1976)
	474	วิทยาลัย	รายงานด้วยตนเอง	ความรู้สึกลึกซึ้งต่อการทุจริตลดลง	Haines et al. (1996)

ตารางที่ 9 (ต่อ)

ตัวแปร	N	ระดับชั้น	ชนิดของข้อมูล	การค้นพบ	
				การทฤษฎีที่เพิ่มขึ้นเกี่ยวกับ...	อ้างอิง
สติปัญญา (Intelligence)	220	วิทยาลัย	รายงานด้วยตนเอง	ความไม่พอใจต่อตัวผู้สร้างข้อสอบ	Dienstbier et al. (1980)
	193	วิทยาลัย	รายงานด้วยตนเอง	ความซื่อสัตย์ของนักเรียนลดลง	Homant & Rokeach (1970)
	30	วิทยาลัย	การสังเกต	คะแนน IQ ลดลง	Brownell (1928)
	153	วิทยาลัย	การสังเกต	คะแนน IQ ลดลง	Hoff (1940)
	366	โรงเรียนมัธยมศึกษา	การสังเกต	คะแนน IQ ลดลง	Leveque & Walker (1970)
แรงจูงใจภายในและภายนอก (Intrinsic vs. Extrinsic Motivation)	228	เกรด 5-6	การสังเกต	ความคาดหวังที่จะได้รับรางวัลจากการทำคะแนนได้สูงในการสอบ	Lobel & Levanon (1988)
	91	วิทยาลัย	รายงานด้วยตนเอง	แรงจูงใจภายในเป็นเหตุผลในการทุจริต	Blackburn & Miller (1996)

ตารางที่ 9 (ต่อ)

ตัวแปร	N	ระดับชั้น	ชนิดของข้อมูล	การค้นพบ	
				การทุจริตที่เพิ่มขึ้นเกี่ยวกับ...	อ้างอิง
การเปิดเผยตัวและการเก็บตัว (Introversion vs.	30	วิทยาลัย	การสังเกต	การเก็บตัว	Brownell (1928)
	880	วิทยาลัย	การสังเกต	การเก็บตัวเพิ่มขึ้น	Singh & Akhtar (1972)
ความเกียจคร้าน (Procrastination)	115	วิทยาลัย	รายงานด้วยตนเอง	ความเกียจคร้านเพิ่มมากขึ้น	Roig & DeTommaso (1995)
ความรับผิดชอบ (Sociability)	78	วิทยาลัย	การสังเกต	คะแนนจากแบบวัด	Hetherington & Feldman (1964)
รางวัลและการลงโทษ (Reward vs. Punishment)	91	วิทยาลัย	การสังเกต	ความรับผิดชอบลดลง	Flynn et al. (1989)
	80	เกรด 2-3	การสังเกต	การถูกลงโทษ	Coady & Sawyer (1986)
ความเสี่ยง (Risk)	194	วิทยาลัย	การสังเกต	เมื่อมีสิ่งมากระตุ้นทำให้เกิดการทุจริต	Corcoran & Rotter (1987)

ตารางที่ 9 (ต่อ)

ตัวแปร	N	ระดับชั้น	ชนิดของข้อมูล	การค้นพบ	
				ท-๑	อ้างอิง
ความสำเร็จและความล้มเหลว (Success vs. Failure)	5,904	วิทยาลัย	รายงานด้วยตนเอง	-27	การถูกจับผิดลดลง McCabe & Trevino (1993)
	60	เกรด 6	การสังเกต		ความถี่ต่อการตรวจสอบลดลง Hill & Kochendorfer (1969)
	190	วิทยาลัย	การสังเกต	.49	ความคาดหวังที่จะประสบความสำเร็จมีมากขึ้น Houston (1976)
	197	เกรด 10-12	รายงานด้วยตนเอง	.37	แรงจูงใจเพื่อหลีกเลี่ยงความล้มเหลวเพิ่มมากขึ้น Rost & Wild (1994)
	32	วิทยาลัย	การสังเกต		การประสบความสำเร็จในครั้งแรก Houston & Ziff (1976)
	91	วิทยาลัย	การสังเกต		ความล้มเหลวในครั้งแรก Millham (1974)

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับตัวแปรต่างๆ ที่มีอิทธิพลต่อความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ ดังนี้ สุชาติ กรเพชรปานิ (2550, หน้า 97-113) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษามหาวิทยาลัย มีวัตถุประสงค์เพื่อ พัฒนาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษามหาวิทยาลัย เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลที่พัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และเพื่อตรวจสอบความตรงของโมเดลข้ามกลุ่ม ตัวแปรในโมเดลประกอบด้วยตัวแปรอิสระ 4 ตัว ได้แก่ เจตคติต่อพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ การคล้อยตามกลุ่มเพื่อน การรับรู้ความสามารถควบคุมพฤติกรรม และความตั้งใจจะทำพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ ตัวแปรตามคือ พฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีจากหลายสาขาวิชาของมหาวิทยาลัยของรัฐแห่งหนึ่งที่ศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2548 และ 2549 จำนวนรวม 1,224 คน กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาปีการศึกษา 2548 ใช้สำหรับพัฒนาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ ส่วนกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาปีการศึกษา 2549 ใช้ในการตรวจสอบความตรงของโมเดลข้ามกลุ่ม ผลการวิจัยปรากฏว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ดี ผลการวิเคราะห์ความตรงข้ามกลุ่มปรากฏว่าตัวแปรทั้งหมดในโมเดลสามารถอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษาได้ร้อยละ 22.0 ตัวแปรที่มีอิทธิพลทางตรงต่อพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักศึกษา ได้แก่ ความตั้งใจที่จะกระทำพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ และการคล้อยตามอิงกลุ่มเพื่อน

นลินี สุวรรณโชติ (2549) ศึกษาเรื่อง โมเดลเชิงสาเหตุของความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เพื่อพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุของความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายและตรวจสอบความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยใช้ทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนของไอเซน และผลการวิจัยอื่นที่เกี่ยวข้องกับเรื่องความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักเรียน เป็นกรอบแนวคิดในการพัฒนาโมเดล ตัวแปรในโมเดลประกอบด้วยตัวแปรแฝง 8 ตัวแปร และตัวแปรสังเกตได้ 21 ตัวแปร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ในเขตตรวจราชการที่ 3 จำนวน 400 คน ผลการวิจัยแสดงว่า โมเดลเชิงสาเหตุของความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่ปรับแก้ มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์อยู่ในเกณฑ์ดี ตัวแปรทั้งหมดในโมเดลสามารถอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการได้ร้อยละ 50 และผลการวิจัยพบว่าทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนใช้อธิบายพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการได้ โดยความตั้งใจที่จะกระทำ ความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการเป็นตัวแปรคั่นกลางที่มีอิทธิพลทางตรงต่อความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ส่วนการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง

การรับรู้การควบคุมความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ มีอิทธิพลทางอ้อมส่งผ่านความตั้งใจที่จะกระทำ ความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ ข้อค้นพบที่ได้แตกต่างจากทฤษฎีคือ เจตคติไม่มีอิทธิพลต่อความไม่ซื่อสัตย์ทางวิชาการ

3. กระบวนการเรียนการสอนชั้นเรียนและองค์ประกอบจากสภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้รวบรวมลักษณะของชั้นเรียนและวิธีสอนที่สัมพันธ์กับการทุจริตการสอบแสดง ในตารางที่ 10 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า โรงเรียน, ชั้นเรียน, ครูผู้สอน, และองค์ประกอบของการทดสอบ มีส่วนเกี่ยวข้องกับการทุจริตการสอบ , ชั้นเรียนขนาดใหญ่, การเลือกที่นั่งได้อย่างอิสระ, ผู้คุม การสอบไม่มีคุณภาพ, หรือ การจัดการการทดสอบไม่ดีพอ จะนำไปสู่การเปิดโอกาสในการทุจริต ได้และการให้ข้อสอบที่นำกลับไปทำที่บ้านมีส่วนทำให้เกิดการทุจริตเพิ่มขึ้นด้วย

ตารางที่ 10 ลักษณะของชั้นเรียนและวิธีสอนที่สัมพันธ์กับการทุจริต

ตัวแปร	N	ระดับชั้น	ชนิดของข้อมูล	การค้นพบ	
				การทุจริตที่เพิ่มขึ้นเกี่ยวข้องกับ...	อ้างอิง
ขนาดชั้นเรียน (Class Size)	209	วิทยาลั	การสังเกต	ขนาดชั้นเรียนเพิ่มขึ้น	Nowell & Laufer (1997)
	232	วิทยาลั	รายงานด้วยตนเอง	ขนาดชั้นเรียนเพิ่มขึ้น	Moffatt (1990)
เนื้อหาของหลักสูตร (Course Content)	49	วิทยาลั	รายงานด้วยตนเอง	เนื้อหาของหลักสูตรไม่สำคัญหรือไม่น่าสนใจ	Steininger et al. (1964)
คุณภาพกระบวนการเรียนการสอน (Instructional Quality)	189	วิทยาลั	รายงานด้วยตนเอง	คุณภาพในการสอนต่ำ	Steininger (1968)
	91	วิทยาลั	การสังเกต	คุณภาพในการสอนต่ำ	Blackburn & Miller (1996)
	49	วิทยาลั	การสังเกต	คุณภาพในการสอนต่ำ	Steininger et al. (1964)
เงื่อนไขในการเรียน (Learning Conditions)	40	วิทยาลั	การสังเกต	เงื่อนไขในการเรียนน่ารำคาญ	Houston (1976)
โอกาสในการทุจริต (Opportunity)	72	วิทยาลั	การสังเกต	เปิดโอกาสในการทุจริตมากขึ้น	Cooper & Peterson (1980)

ตารางที่ 10 (ต่อ)

ตัวแปร	N	ระดับชั้น	ชนิดของข้อมูล	การค้นพบ	
				การทุจริตที่เพิ่มขึ้นเกี่ยวข้องกับ...	อ้างอิง
ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Achievement Levels)	45	โรงเรียน ประถมศึกษา	รายงานด้วยตนเอง	โรงเรียนต้องได้คะแนนใน การทดสอบคณิตศาสตร์ของรัฐ สูงกว่าเดิม	Brandes (1986)
	105	โรงเรียน มัธยมศึกษา	รายงานด้วยตนเอง	โรงเรียนต้องได้คะแนนใน การทดสอบคณิตศาสตร์ของรัฐ สูงกว่าเดิม	Brandes (1986)
ประเภทของ โรงเรียน (School Type)	221	มัธยมศึกษา	การสังเกต	ไม่มีความสัมพันธ์กับศาสนาหรือ ประเภทของโรงเรียนรัฐบาล	Bruggeman and Hart (1996)
ผู้ควบคุมการสอบ (Proctoring)	110	วิทยาลัย	การสังเกต	การตรวจตราของผู้คุมสอบลดลง	Covey et al. (1989)
	160	วิทยาลัย	รายงานด้วยตนเอง	การสอบที่ไม่มีการคุมสอบ	Sierles et al. (1988)
	152	วิทยาลัย	การสังเกต	การดูแลตรวจตราลดลง	Leming (1978)
	49	วิทยาลัย	รายงานด้วยตนเอง	ครูออกจากห้องระหว่าง การทดสอบ	Steininger et al. (1964)

ตารางที่ 10 (ต่อ)

ตัวแปร	N	ระดับต้น	ชนิดของข้อมูล	การค้นพบ	
				การทุจริตที่เพิ่มขึ้นเกี่ยวกับ...	อ้างอิง
ที่นั่งสอบ (Seating)	323	วิทยาลัย	การสังเกต	ไม่มีความเกี่ยวข้องกันกับที่นั่งสอบ ไม่ว่าจะเป็นด้านหน้าหรือด้านหลังห้อง	Houston (1976)
	197	วิทยาลัย	การสังเกต	การทุจริตลดลงเมื่อมีการกำหนดตำแหน่งที่นั่ง	Houston (1986)
	260	วิทยาลัย	การสังเกต	นักเรียนเลือกที่นั่งสอบเอง	Houston (1986)
	88	วิทยาลัย	การสังเกต	นั่งใกล้คนที่รู้จัก	Houston (1986)
	119	วิทยาลัย	การสังเกต	นั่งใกล้คนที่ทุจริต	Sherrill et al. (1970)
คำชี้แจงในการสอบ (Test Directions)	110	วิทยาลัย	การสังเกต	ดูคำตอบที่คัดลอกได้อย่างง่ายดาย	Atkins and Atkins (1936)
	135	เกรด 4-6	การสังเกต	คำชี้แจงในการสอบไม่มีคำเตือนเกี่ยวกับการทุจริต	Fischer (1970)

ตารางที่ 10 (ต่อ)

ตัวแปร	N	ระดับชั้น	ชนิดของข้อมูล	การค้นพบ	
				การทฤษฎีที่เพิ่มขึ้นที่เกี่ยวข้องกับ...	อ้างอิง
รูปแบบของข้อสอบ (Test Forms)	102	วิทยาลัย	การสังเกต	ไม่มีความสัมพันธ์ที่จะใช้รูปแบบเดียวหรือหลายรูปแบบ	Houston (1976)
รูปแบบของการสอบ (Test Format)	54	วิทยาลัย	การสังเกต	ข้อสอบแบบนํากลับไปทำที่บ้าน	Marsh (1988)
การส่งคืนข้อสอบ (Turn-in Order)	323	วิทยาลัย	การสังเกต	ไม่มีความสัมพันธ์กับการส่งคืนข้อสอบก่อนหรือหลัง	Houston (1977)

ในการทุจริตการสอบนั้น มีเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการทำให้การทุจริตเพิ่มขึ้นหรือลดลง ดังแสดงในตารางที่ 11

ตารางที่ 11 เหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องในการวางแผนการทุจริตการสอบและการทุจริตโดย
 สัตว์ชาตญาณ 5 อันดับ

อันดับที่	เหตุการณ์ที่ทำให้การทุจริตเพิ่มขึ้น	เหตุการณ์ที่ทำให้การทุจริตลดลง
การวางแผนการทุจริตการสอบ (Planned Cheating)		
1	นักเรียนรู้ว่าครูผู้สอนไม่สนใจเกี่ยวกับการทุจริต	มีบทลงโทษในการทุจริต (เช่น การไล่ออก)
2	การสนับสนุนด้านการเงินของนักเรียนขึ้นอยู่กับเกรด	รูปแบบการสอบแบบความเรียง
3	นักเรียนรับรู้ว่าการสอบไม่ยุติธรรม	นักเรียนรับรู้ว่ามีการเฝ้าระวังการทุจริตจากครู
4	นักเรียนรับรู้ว่าการเฝ้าระวังการทุจริตของครูมีคุณภาพต่ำ	นักเรียนรับรู้ว่าการทดสอบมีความยุติธรรม
5	ผลกระทบโดยตรงจากการได้รับเกรดส่งผลต่อเป้าหมายของนักเรียนในระยะยาว	เนื้อหาวิชามีความสำคัญต่อนักเรียนเป็นอย่างมาก
การทุจริตโดยสัตว์ชาตญาณ (Spontaneous Cheating)		
1	การสนับสนุนด้านการเงินของนักเรียนขึ้นอยู่กับเกรด	มีบทลงโทษในการทุจริต (เช่น การไล่ออก)
2	นักเรียนรู้ว่าครูผู้สอนไม่สนใจเกี่ยวกับการทุจริต	รูปแบบการสอบแบบความเรียง
3	ผลกระทบโดยตรงจากการได้รับเกรดส่งผลต่อเป้าหมายของนักเรียนในระยะยาว	นักเรียนรับรู้ว่ามีการเฝ้าระวังการทุจริตจากครู
4	นักเรียนรับรู้ว่าการเฝ้าระวังการทุจริตของครูมีคุณภาพต่ำ	ที่นั่งของนักเรียนอยู่ไกลจากกัน
5	นักเรียนรับรู้ว่าการสอบไม่ยุติธรรม	นักเรียนรับรู้ว่าการทดสอบมีความยุติธรรม

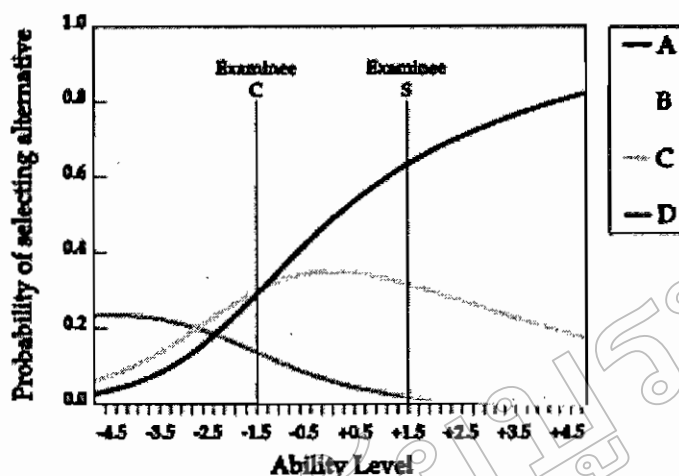
ตอนที่ 2 ดัชนีตรวจสอบการทุจริตการสอบในแบบทดสอบชนิดหลายตัวเลือก

วิธีการตรวจสอบการทุจริตการสอบสามารถแบ่งได้ 2 วิธี (Cizek, 1999, p.130) คือ การสังเกตและการคำนวณทางสถิติ การตรวจสอบการทุจริตการสอบโดยวิธีการสังเกต ทำได้โดยดูจากพฤติกรรมกรรมการทุจริตการสอบที่เกิดขึ้น (เช่น การชำเลืองมองข้อสอบของผู้อื่น) หรือ หลักฐานที่สามารถมองเห็นได้ (เช่น เอกสารต่างๆ ที่มีคำตอบหรือเอกสารการทุจริตการสอบที่ยึดมาได้) ดังเช่น งานวิจัยของกฤษฎมณฑ์ วัฒนาณรงค์ (2540) ศึกษาเรื่อง ผลการทดลองใช้กล้องโทรทัศน์วงจรปิดควบคุมพฤติกรรมกรรมการสอบของนักเรียนระดับปริญญาโท สาขาวิชาเทคโนโลยีเทคนิคศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ จำนวน 6 ห้องเรียนในการสอบ 3 รายวิชา เป็นนักศึกษา ชั้นปีที่ 1 และ 2 ทั้งภาคปกติจำนวน 22 คนและภาคค่ำจำนวน 43 คน รวม 55 คน ในปีการศึกษา 2540 โดยการจัดสถานการณ์ในการคุมสอบเป็น 3 แบบ คือ 1) คุมสอบโดยอาจารย์แต่ไม่ให้ความสนใจในการคุมสอบมากนัก และบันทึกภาพวิดีโอทัศนในการสอบโดยที่นักศึกษาผู้เข้าสอบไม่ทราบ 2) สอบโดยไม่มีผู้คุมสอบแต่ นักศึกษาทราบว่ามีการบันทึกภาพวิดีโอทัศนของการสอบตลอดเวลา และ 3) ผู้คุมสอบเดินเข้า-ออก ห้องทุกๆ 10 นาที ไม่อยู่ในห้องสอบตลอดเวลาและนักศึกษาไม่ทราบว่ามีการบันทึกภาพวิดีโอทัศน ผลการวิจัยพบว่า การจัดการสอบแบบที่ 2 นักศึกษาเข้าสอบไม่มีพฤติกรรมกรรมการทุจริต ส่วนการจัดการแบบที่ 1 และ 3 พบว่าพฤติกรรมเข้าข่ายทุจริตในการสอบ ดังนั้นผลการศึกษานี้แสดงว่า การใช้กล้องโทรทัศน์วงจรปิดบันทึกภาพการสอบสามารถควบคุมพฤติกรรมกรรมการสอบของผู้เข้าสอบได้

ส่วนอีกวิธีคือ การใช้สถิติในการตรวจสอบการทุจริตการสอบ โดยการประเมินความน่าจะเป็นจากคำตอบของนักเรียน ที่มีคำตอบคล้ายคลึงกัน สามารถตรวจสอบได้จากดัชนีที่ได้จากการคำนวณทางสถิติ ซึ่งบ่งชี้ถึงพฤติกรรมและความเป็นไปได้ในการทุจริตการสอบ

ดัชนี O (O index)

ดัชนี O เป็นดัชนีที่ใช้เปรียบเทียบสมาชิกของคำตอบที่เหมือนกันในแต่ละคู่ของผู้เข้าสอบ โดยดูจากความน่าจะเป็นของผู้ให้ลอคที่มีค่าเท่ากับความน่าจะเป็นของผู้ทดสอบความน่าจะเป็นนี้ได้ประมาณค่า โดยใช้โมเดลการวัดที่ซับซ้อน ซึ่งรู้จักกันในนาม Nominal Response Model (NRM; Bock, 1972) NRM เกี่ยวข้องกับความน่าจะเป็นของระดับความสามารถของผู้รับการทดสอบที่เลือกตอบข้อสอบในแต่ละตัวเลือก ยกตัวอย่าง ความสัมพันธ์ของความน่าจะเป็นสำหรับตัวเลือกทั้ง 4 แสดงดังภาพที่ 5 โมเดล NRM ได้ใช้ในการประมาณระดับความสามารถของผู้รับการทดสอบและแสดงโค้งความน่าจะเป็นสำหรับผู้รับการทดสอบทั้งหมดและทุกข้อ

ภาพที่ 5 โมเดล Nominal Response Model ของความน่าจะเป็นในการตอบถูกในข้อสอบ 1 ข้อ

จากภาพ A คือ คำตอบที่ถูกต้อง สิ่งที่เป็นจริงสำหรับข้อสอบที่ดี คือความน่าจะเป็นในการตอบข้อสอบข้อนั้นถูกขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้รับการทดสอบ สำหรับผู้รับการทดสอบที่มีความสามารถมากกว่า -1.5 (A) เป็นคำตอบที่ถูกเลือกมากที่สุด ตามด้วย (C), (B) และ (D) สำหรับผู้รับการทดสอบที่มีความสามารถน้อยกว่า -1.5 รูปแบบจะแตกต่างกันมาก ๆ สำหรับผู้รับการทดสอบที่มีความสามารถต่ำกว่า -3.0 (B) เป็นตัวเลือกที่ถูกเลือกมากที่สุด ตามด้วย (D), (C) และ (A) ผู้รับการทดสอบที่มีความสามารถระหว่าง -3.0 และ -1.5 จะมีรูปแบบการตอบที่แตกต่างกันไป ยกตัวอย่างการนำความน่าจะเป็นไปใช้ จากโมเดลดังกล่าว ผู้รับการทดสอบ S (Source = ผู้ให้ข้อมูล) มีความสามารถในระดับ 1.5 ในข้อสอบข้อดังกล่าว ประมาณ 65% มีโอกาสที่จะเลือกตอบข้อ (A) และประมาณ 30% มีโอกาสที่จะเลือกตอบข้อ (C) ความน่าจะเป็นที่ผู้รับการทดสอบจะเลือกตอบข้อ (B) หรือ (D) นั้นน้อยมาก สำหรับผู้รับการทดสอบ C (Copier = ผู้ลอกคำตอบ) ความสามารถอยู่ที่ระดับ -1.5 ตัวเลือก (A), (B) และ (C) ความน่าจะเป็นที่จะเลือกตอบเท่ากัน คือ ประมาณ 30% ในขณะที่การเลือกตอบข้อ (D) มีเพียง 10% เท่านั้น

คำตอบที่เกิดขึ้นของผู้ถูกกล่าวหาว่าลอกคำตอบจะตรงกับคำตอบของผู้ถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้ให้ข้อมูล ดังนั้น ความน่าจะเป็นของคำตอบที่เหมือนกันจะพบได้จากการเลือกตอบในแต่ละตัวเลือกที่คล้ายคลึงกัน ถ้า C เป็นผู้ถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้ลอกคำตอบ และ S เป็นผู้ถูกกล่าวหาว่าให้ข้อมูล และ S ได้เลือกตัวเลือก (A) ความน่าจะเป็นที่ S เลือกตัวเลือก (A) คือ 0.65 ความน่าจะเป็นของคำตอบที่เหมือนกันตรงกับความสามารถของ C คือ 0.30

การคำนวณ ดัชนี ω

$$\omega = \frac{(\text{จำนวนคำตอบที่ตรงกัน}) - (\text{จำนวนคำตอบที่คาดว่าจะตรงกัน})}{\text{ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน}}$$

การตีความหมายของค่า ω

การตีความหมายของดัชนี ω พิจารณาจากเปอร์เซ็นต์จากตารางสถิติ ที่เรียกว่า อัตราการระบุผิดพลาดว่ามีการทุจริต หมายความว่า ถ้าดัชนี ω มีค่าที่สูง แสดงว่าไม่มีการลอกคำตอบระหว่างผู้รับการทดสอบ ค่าของดัชนี ω มีค่าสูงจะเกิดพร้อมกับค่าของการระบุผิดพลาดที่ต่ำ ดังตารางที่ 12

ตารางที่ 12 การตีความหมายของค่าดัชนี ω

ระดับ	อัตราการระบุผิดพลาด ว่ามีการทุจริต	ω	การตีความหมาย
1	>50	<0	ไม่มีหลักฐานเพียงพอจะกล่าวว่ามี การลอก
2	5% - 50%	0 - 1.64	หลักฐานเบาบาง
3	1% - 5%	1.65 - 2.32	มีหลักฐานเพียงเล็กน้อย
4	.1% - 1%	2.33 - 3.08	หลักฐานพอใช้
5	.01% - .1%	3.09 - 3.72	หลักฐานแน่นหนาพอสมควร
6	<.01%	>3.72	หลักฐานชี้ชัดว่ามีการลอกคำตอบ

ระดับที่ 1 มีคำตอบที่ตรงกันน้อยมาก ซึ่งเป็นหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่าไม่มีการลอกกัน คำดัชนี ω ในระดับที่ 2 ชี้ให้เห็นว่ามีผู้รับการทดสอบสองคนได้มีการลอกคำตอบกันซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการเปิดโอกาสการลอกคำตอบ ในระดับที่ 2, 3 หรือ 4 มีการลอกคำตอบกันอย่างมาก แต่ต้องอาศัยหลักฐานอื่นอ้างอิงด้วย ส่วนค่า ω ในระดับที่ 5 และ 6 เป็นหลักฐานที่ดีมาก ๆ ที่จะชี้ชัดให้เห็นว่ามีการลอกคำตอบและมีประโยชน์ในการสนับสนุนข้อกล่าวหาดังกล่าว

คุณสมบัติทางสถิติของดัชนี ω (Sotaridona & Meijer, 2002, 2003; Wollack, 1997, 2003; Wollack & Cohen, 1998)

1. ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ควรมีค่าอยู่ระหว่าง 50 – 20,000 คน แต่ในการดำเนินการสอบครั้งหนึ่งเพื่อให้ค่าที่ได้มีความคงเส้นคงวา กลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมที่สุด ไม่ควรต่ำกว่า 100 คน

2. จำนวนข้อของแบบทดสอบ ไม่ควรมากเกินไปหรือน้อยเกินไป ในงานวิจัยเกี่ยวกับดัชนี ω กล่าวว่าในการทดสอบแต่ละครั้ง ข้อคำถามควรอยู่ระหว่าง 20 – 80 ข้อ

ดัชนี Harpp – Hogan (Harpp – Hogan index)

Frery, Tideman and Watts (1977; Frery & Tideman, 1997 cited in Larry, 2006, p. 3) ได้พัฒนาดัชนีการตรวจสอบและยังคงใช้อยู่ในปัจจุบัน ระบบการตรวจสอบความซื่อสัตย์นี้เป็นซอฟต์แวร์ ใช้ดัชนีบ่งชี้ที่ใช้สามารถตรวจสอบได้ดีเช่นเดียวกับดัชนีอื่น

Wesolowsky (2000 cited in Larry, 2006, p. 3) ได้ดัดแปลงตัวบ่งชี้ของ ฟรารีและคณะ แนะนำว่า ตัวบ่งชี้ดังกล่าวมีรูปแบบที่ดึงดูดความสนใจ และมีความสอดคล้องกับคำอื่น

จากงานวิจัยของ วิโซโลว์สกี เป็นจุดเริ่มต้นของการนำโปรแกรม Lertap มาปรับปรุงเพื่อใช้ในการตรวจสอบการทุจริต

งานวิจัยของ Wesolowsky (2000 cited in Larry, 2006, p. 3) ได้อ้างอิงจากงานของ Harpp and Hogan (1993 cited in Larry, 2006, p. 3) และ งานวิจัยของ Harpp, Hogan, & Jennings (1996 cited in Larry, 2006, p. 3) ซึ่งเป็นงานที่ได้จากการรวบรวมประสบการณ์ การทดลองเพื่ออธิบายถึงดัชนีการทุจริต ซึ่งเรียกว่า ดัชนี H – H (Harpp – Hogan index)

ดัชนี H – H ยึดหลักของลักษณะของคำตอบ ซึ่งกลุ่มของนักเรียนมีคำตอบถูกเหมือนกัน แต่มีระดับความสามารถต่างกัน ซึ่งสามารถคำนวณค่าดัชนี H – H ได้จากอัตราส่วนต่อไปนี้

$$H - H = \frac{EEIC}{D}$$

EEIC (exact errors in common) หมายถึง จำนวนข้อสอบที่เลือกผิดเหมือนกัน

D (differences) หมายถึง จำนวนข้อสอบที่ตอบแตกต่างกัน

จากงานวิจัยของ Harpp, Hogan, & Jennings (1996 cited in Larry, 2006, p. 4) กล่าวว่า การวิเคราะห์จะได้ผลดีกับจำนวนผู้รับการทดสอบ 100 คนขึ้นไป ซึ่งค่าที่ได้จะมีค่าประมาณ 1.0 แสดงให้เห็นถึงสัญญาณบ่งชี้ถึงการทุจริต โดยแท้จริงแล้ว หากในการทดสอบครั้งหนึ่ง มีจำนวน

ข้อสอบประมาณ 30 ข้อขึ้นไป ค่าเฉลี่ยของคะแนนในชั้นเรียนน้อยกว่า 80% และจำนวนข้อสอบที่เลือกผิดเหมือนกันตั้งแต่ 6 ข้อขึ้นไป สามารถระบุได้ว่าเป็นคู่ที่น่าสงสัยที่จะเกิดการทุจริตได้

การยืนยันดัชนี Harpp – Hogan (Confirming the Harpp – Hogan index)

การยืนยันดัชนี H – H โดยใช้โปรแกรม Lertap 5 เป็นการตรวจสอบความมั่นใจ ซึ่งข้อสอบที่ใช้ในการทดสอบต้องมีอย่างน้อย 30 ข้อ มีค่าเฉลี่ยของคะแนนในชั้นเรียนต้องน้อยกว่า 80% และ จำนวนของ EECI (จำนวนข้อสอบที่เลือกผิดเหมือนกัน) ต้องมากกว่าหรือเท่ากับ 6

จากตัวอย่างเป็นข้อมูลที่ได้จากศูนย์การทดสอบ “A” จำนวนนักเรียนที่เข้ารับการทดสอบ 500 คน จากสถานที่ต่าง ๆ กัน การตอบข้อสอบเป็นข้อสอบแบบหลายตัวเลือก มี 60 ข้อ แต่ละข้อมี 4 ตัวเลือก ค่าเฉลี่ยของคะแนนในชั้นเรียน คือ 44.45 (74%)

โปรแกรม Lertap พบว่า มีนักเรียน 5 คู่ ที่มีดัชนี H – H = 1.0 ขึ้นไป แสดงได้ดังตารางที่ 13

ตารางที่ 13 ข้อมูลชุดที่ 1 จากศูนย์การทดสอบ A

ข้อมูลชุดที่ 1 จากศูนย์การทดสอบ A				
ข้อมูลแถวที่	ข้อที่ตอบถูก	EEIC	D	H – H index
437	34	26	1	26.00
438	33			
158	47	11	3	3.67
160	47			
138	50	10	6	1.67
143	44			
412	54	6	5	1.20
481	49			
214	51	6	6	1.00
444	51			

พิจารณานักเรียนคู่แรก คะแนนการทดสอบคือ 34 คะแนน (57% จากข้อสอบทั้งหมด 60 ข้อ) และ 33 คะแนน (55%) EEIC (จำนวนข้อสอบที่เลือกผิดเหมือนกัน) มี 26 ข้อ และมีเพียง 1 ข้อที่ตอบแตกต่างกัน (D)

จากตารางค่า $H-H$ ที่ได้ทั้ง 5 ค่า ไม่ได้มีความผิดพลาดในการตรวจสอบสมมติฐาน เช่นเดียวกับการใช้โปรแกรม *Scheck* ของวิโซโลว์สกี *SCheck* ทำให้เห็นว่ามีเพียงสองค่าสูงสุด 2 ค่า ที่ตรงกับของ $H-H$ ซึ่งทำให้ปฏิเสธสมมติฐาน

การปฏิเสธสมมติฐานหลักไม่ได้ผิดพลาด กระบวนการในการพิสูจน์ มีความเป็นไปได้ที่จะเกิดความคลาดเคลื่อนประเภทที่ 1 บางโอกาสการทดสอบนัยสำคัญทางสถิติจะเกิดการระบุผิดพลาด *SCheck* เมื่อมีข้อสอบมีจำนวนมากขึ้นทำให้เกิดการผิดพลาดน้อย เช่นเดียวกับ Harpp and Hogan (1993 cited in Larry, 2006, p. 3) เมื่อตั้งค่าคะแนน z ต่ำสุดที่ 5.0

การตรวจสอบความเป็นไปได้ในการระบุผิดพลาดโดยการถามคู่ของนักเรียนที่กระทำผิดเหมือนกันและนั่งใกล้กัน ถ้าพวกเขาไม่ได้ทำ และที่นั่งในการทดสอบอยู่ห่างกันมาก ก็ต้องยอมรับว่าพวกเขาไม่มีโอกาสที่จะสามารถทุจริตได้ รวมถึงค่าดัชนีทั้ง $H-H$ และ *SCheck* กลับกลายเป็นการระบุผิดพลาด

สำหรับการทดสอบจากศูนย์การทดสอบ A ยืนยันว่าคู่ที่มีค่า $H-H$ สูงสุดคือ 26.00 และทั้งสองคนเป็นพี่น้องกัน นั่งใกล้กันแต่ไม่สามารถยืนยันได้ว่าคู่อื่น ๆ จะเกี่ยวข้องด้วยหรือไม่

พิจารณาผลลัพธ์ที่ได้จากชุดของข้อมูลของศูนย์การทดสอบ “B” เป็นการทดสอบกับนักเรียนมากกว่า 3,000 คน ที่ทำให้การกระทำผิดกระจายกันออกไป ข้อสอบเป็นแบบหลายตัวเลือก มี 60 ข้อ ข้อละ 4 คำเลือก คะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบคือ 40.80 (68%)

ค่าดัชนี $H-H$ ที่มากกว่า 1.0 โปรแกรม Lertap ได้ตรวจพบ 40 ค่า ซึ่งค่าดัชนี $H-H$ เท่ากับ 1.00 มี 25 ค่า และอีก 7 ค่าใกล้เคียงกับ 1.10 ซึ่งยกตัวอย่างมาเพียง 14 คู่ ดังตารางที่ 15

ตารางที่ 14 ข้อมูลชุดที่ 1 จากศูนย์การทดสอบ B

ข้อมูลชุดที่ 1 จากศูนย์การทดสอบ B				
ข้อมูลแถวที่	ข้อที่ตอบถูก	EEIC	D	$H-H$ index
587	45	15	2	7.50
588	43			
2055	51	7	3	2.33
2256	52			

ตารางที่ 14 (ต่อ)

ข้อมูลชุดที่ 1 จากศูนย์การทดสอบ B (ต่อ)				
ข้อมูลแถวที่	ข้อที่ตอบถูก	EEIC	D	H – H index
2247	50	8	4	2.00
2250	50			
1887	51	6	4	1.50
2219	53			
599	47	10	8	1.25
2878	44			
285	22	23	19	1.21
868	28			
121	53	6	5	1.20
1795	50			
1376	49	6	5	1.20
1955	50			
1051	21	26	22	1.18
2493	18			
29	49	7	6	1.17
1299	50			
29	49	7	6	1.17
2016	50			
2009	53	7	6	1.17
2785	47			
562	47	8	7	1.14
1403	50			
1355	39	16	14	1.14
1679	32			

หลักฐานที่จะสนับสนุนการเชื่อมโยงระหว่างค่าของดัชนี $H-H$ และความเป็นไปได้ในการทุจริต โปรแกรม *SCheck* เสนอแนะว่า ความอิสระในการตอบสนองต่อสมมติฐาน ได้ปฏิเสธเพียงคู่ของนักเรียนที่มีค่าของดัชนี $H-H = 7.50$ เนื่องจากที่นั่งของนักเรียนอยู่ใกล้กัน และทั้งสองคนใช้นามสกุลเดียวกัน

จากตารางที่ 15 สังเกตค่าดัชนี $H-H$ จากนักเรียน 4 คู่ ที่ปฏิเสธ ความอิสระในการตอบสนองต่อสมมติฐาน ได้แก่ 7.50, 1.21 และ 1.14 (EEIC จำนวนข้อสอบที่เลือกผิดเหมือนกัน เท่ากับ 16) และอีกหนึ่งคู่ที่ไม่ได้แสดงในตาราง ที่มีค่าดัชนี $H-H = 1.00$ (EEIC จำนวนข้อสอบที่เลือกผิดเหมือนกัน เท่ากับ 17, D จำนวนข้อสอบที่ตอบแตกต่างกัน เท่ากับ 17) ทั้งสี่คู่มีเพียง คู่หนึ่งที่มีการกระทำผิดจริง ด้วยค่าดัชนี $H-H = 7.50$ แสดงให้เห็นว่า การควบคุมอัตราความคลาดเคลื่อนประเภทที่ 1 ของโปรแกรม *SCheck* มีการระบุผิดพลาดถึง 3 ค่า

ในกลุ่มนักเรียนทั้ง 40 คู่ ค่าดัชนี $H-H$ ที่ได้มีค่ามากกว่า 1.00 มีเพียง 2 คู่ ที่ดูเหมือนว่าจะมีการกระทำผิด ในตารางที่ 15 มีสองคู่ที่มีลักษณะเข้าข่ายกระทำผิด คือคู่แรกที่มีค่าดัชนี $H-H = 7.50$ และคู่ที่สาม ที่มีค่าดัชนี $H-H = 2.00$ และทั้งสองค่านี้ มีเพียงค่าแรกที่ปฏิเสธความเป็นอิสระในการตอบสนองต่อสมมติฐานหลัก โดย *SCheck*

ในกรณีของชุดข้อมูลขนาดใหญ่ จะมีความชัดเจนเมื่อใช้ค่าดัชนี $H-H$ ของ ฮาร์พ, โฮแกน และ เจนนิง (Harpp, Hogan, & Jennings, 1996) ได้ตัดทิ้ง ค่าตั้งแต่ 1.00 ลงไป

ข้อมูลชุดที่สองจากศูนย์ทดสอบ B ได้ทดสอบนักเรียน 600 คน โดยใช้แบบทดสอบแบบหลายตัวเลือก ทั้งหมด 70 ข้อ โดย 1 ข้อมี 4 ตัวเลือก ค่าเฉลี่ยของคะแนนในการสอบเท่ากับ 49.85 (71.2%)

ตารางที่ 15 ข้อมูลชุดที่ 2 จากศูนย์การทดสอบ B

ข้อมูลชุดที่ 2 จากศูนย์การทดสอบ B				
ข้อมูลแถวที่	ข้อที่ตอบถูก	EEIC	D	$H-H$ index
257	60	7	5	1.40
471	60			
32	60	6	5	1.20
316	62			
401	44	19	16	1.19
443	40			

ตารางที่ 15 (ต่อ)

ข้อมูลชุดที่ 2 จากศูนย์การทดสอบ B				
ข้อมูลแถวที่	ข้อที่ตอบถูก	EEIC	D	H – H index
539	60	9	8	1.13
601	54			
123	57	7	7	1.00
393	59			

Lertap พบค่าของดัชนี H-H เพียง 5 ค่า ที่มีค่าตั้งแต่ 1.00 ซึ่งแสดงดังตารางที่ 16 จากนักเรียนทั้ง 5 คู่ มีเพียงคู่ที่มีค่าดัชนี H-H = 1.19 ที่มีที่นั่งสอบ ที่ดูเหมือนว่าจะกระทำผิด ซึ่ง Lertap ชุดใหม่นี้ สนับสนุนการตรวจสอบการทุจริตการสอบ โดยการตรวจสอบจากดัชนี H-H ซึ่งทำให้ตัวบ่งชี้ถึงการทุจริตมีประสิทธิภาพ อย่างไรก็ตามแนวโน้มที่จะปฏิเสธต่อการค้นพบก็มีเช่นกัน ดังนั้นในการใช้ดัชนี H-H ควรใช้ให้ด้วยความระมัดระวัง

แต่จากการปรับปรุง Lertap 5.6 ซึ่งปรับแก้โดยคำแนะนำของ Professor David Harpp พบว่า ดัชนี H-H ที่ดีควรมีจุดตัดอยู่ที่ 1.5 หรือมากกว่านั้น

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการทุจริตตั้งแต่ในยุคแรกนั้น พบว่ามีงานวิจัยมากมายที่ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมทุจริตการสอบ และเกี่ยวกับพัฒนาดัชนีการทุจริต ซึ่งพบประเด็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับแนวความคิดในการตรวจสอบการทุจริตในการสอบ โดยใช้ดัชนีการทุจริตในการสอบของ ฮาร์พ – โฮแกน (H-H index) และจากการตรวจสอบงานวิจัยเรื่องอื่น ๆ ยังไม่พบว่ามีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการตรวจสอบการทุจริตในการสอบ โดยใช้ดัชนีการทุจริตในการสอบของ ฮาร์พ – โฮแกน (H-H index)

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการตรวจสอบความตรงของดัชนีการทุจริตในการสอบของ ฮาร์พ – โฮแกน (H-H index) กับข้อเท็จจริงที่ค้นพบ